

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการวิจัย

ปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก

THE PROBLEMS OF CRIME IN MUANG AKE COMMUNITIES.

โดย

อาจารย์ อารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ และคณะ

สนับสนุนโดย

สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต

2555

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการวิจัย

ปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก

THE PROBLEMS OF CRIME IN MUANG AKE COMMUNITIES.

โดย

อาจารย์ อารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ และคณะ

สนับสนุนโดย

สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต

2555

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ร้อยตำรวจเอก จอมเดช ตรีเมฆ และอาจารย์ กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิ ประเสริฐ ผู้ช่วยผู้วิจัยที่ร่วมกันทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านอัน ประกอบไปด้วย ผู้นำชุมชนเมืองเอก ผู้พักอาศัยในชุมชนเมืองเอก นายกเทศมนตรีตำบลหลักหก โรงเรียนนายร้อยตำรวจ กรมคุมประพฤติ และขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลจากมหาวิทยาลัยรังสิตอันได้แก่ คณาจารย์วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ สำนักงานปกครองและรักษาความปลอดภัย สำนักงาน ศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ สำนักงานพลังงานและสิ่งแวดล้อม ขอขอบคุณนาย ศรีนัยภัทร เสียงสูง สำหรับความช่วยเหลือในการตรวจพิสูจน์อักษร ตรวจสอบความความเรียบร้อย และจัดทำรูปเล่ม งานวิจัย ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุณีย์ กัลละจิตร ที่ปรึกษาผู้วิจัย และสุดท้ายขอขอบคุณ สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิตที่ให้โอกาสผู้วิจัยและให้การสนับสนุนเงินอุดหนุนการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอย่างสูง
อาจารย์ อารณีย์ วิวัฒนาภรณ์
ผู้วิจัย

ชื่อเรื่อง : ปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก

ผู้วิจัย : อาจารย์ อารณีย์ วิวัฒนาการณ์ และคณะ

สถาบัน : มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีที่พิมพ์ : 2557

สถานที่พิมพ์ : มหาวิทยาลัยรังสิต

แหล่งที่เก็บรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ : สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยรังสิต

จำนวนหน้างานวิจัย : 85 หน้า

ลิขสิทธิ์ : มหาวิทยาลัยรังสิต

คำสำคัญ : อาชญากรรม, ชุมชน

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้ ได้ทำการศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก เพื่อนำไปสู่แนวทางการแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องและเหมาะสมงานวิจัยฉบับนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Research) โดยสอบถามสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขโดยการสนทนากลุ่ม (Focus Group) สอบถามความคิดเห็นในด้านการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความกลัวต่ออาชญากรรม (Fear of Crime) ของผู้พักอาศัยในชุมชนเมืองเอกโดยใช้แบบสอบถามจากการสนทนากลุ่มพบว่าปัญหาในชุมชนเมืองเอก ได้แก่ ปัญหาการลักลอบขายของบนทางเท้า ปัญหาประชากรแฝง ปัญหาการจราจร ปัญหาสิ่งแวดล้อมน้ำเน่าเสีย ปัญหาความไร้ระเบียบในการติดป้ายประชาสัมพันธ์ ส่วนปัญหาที่นำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม ได้แก่ ปัญหาพื้นที่กรัง ปัญหาไฟฟ้าส่องสว่างไม่เพียงพอ ปัญหาการขาดการควบคุมทางเข้าออก ปัญหาข้อจำกัดในการติดต่อและความถี่ในการออกตรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และปัญหาสถาบันเชิงโดยรอบมหาวิทยาลัย ส่วนผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ร้อยละ 76.70 ของผู้ตอบแบบสอบถามรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา โดยอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามรับทราบมากที่สุดคืออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินซึ่งมากถึงร้อยละ 68.10 ในด้านการเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมจำแนกตามโครงการที่พักอาศัยพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน แต่การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกที่แตกต่างกัน ทำให้มีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สุดท้ายบุคคลที่พักอาศัยภายในพื้นที่ที่มีความกลัวอาชญากรรมอยู่ในระดับ “มาก” และ “รู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยในการพักอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนี้” ข้อเสนอแนะผู้วิจัยเห็นควรให้จัดให้มีการจัดระเบียบชุมชนเมืองเอก โดยมีมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นศูนย์กลาง ควรมีการประชาสัมพันธ์การป้องกันภัยอาชญากรรม ควรจัดให้มี “อาสาสมัครป้องกันภัย มหาวิทยาลัยรังสิต” ออกตรวจ และแจ้งข่าวอาชญากรรมร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ สุดท้ายเทศบาลตำบลหลักหกควรติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อควบคุมทางเข้าออกของชุมชน

Title : The Problems of Crime in Muang Ake Communities.

Researcher : Aranee Vivattanaporn et al.

Institution : Rangsit University

Year of publication : 2014

Publisher : Rangsit University

Sources : Rangsit Research Institute

No. of page : 85 pages

Copyright : Rangsit University

Keywords : Crime, Communities

Abstract

The purpose of this research was to study the problems of crime in Muang Ake communities in order to contribute to solutions that are right and proper. This research used the methodology called Mixed Research. Focus Group method was used to find problems and solutions, with questionnaire being distributed to residents in Muang Ake Communities to study their perception of crime awareness and fear of crime. The researcher found that problems in the community include illegal street vendors, unregistered population, traffic congestion, environmental issues, water pollution, and illegal posting of placards. The problems that lead to crime include wilderness areas, insufficient lighting, lack of entrance control, lack of police patrolling, difficulty in contacting the police, and existence of pubs and bars in the vicinity of Rangsit University. The results of the questionnaire were that 76.70 percent of the respondents were aware of the crime that occurred in the area up to one year ago, with crime against property being the most common with 68.10 percent of respondents acknowledging it. In addition, there are no significant differences in the level of fear of crime in each residential project. However, there are differences in terms of crime awareness of residents in the community which is statistically significant at the .01 level, and individuals living in the area are "very fearful" of crime and "do not feel safe to live in the community." Researcher suggested that Rangsit University should be the centre to provide community organization. In crime prevention, Police should inform the residents on how to prevent crime by using placards. Rangsit University should inaugurate "defense volunteers." Finally, the six district councils should install CCTV cameras to control the entrance to the community.

สารบัญ

	หน้า	
กิตติกรรมประกาศ	ก	
บทคัดย่อภาษาไทย	ข	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค	
สารบัญ	ง	
สารบัญตาราง	ช	
สารบัญรูป	ญ	
บทที่ 1	บทนำ	1
	1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
	1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย	2
	1.3 คำถามในการวิจัย	2
	1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย	2
	1.5 นิยามศัพท์	3
	1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2	ทบทวนวรรณกรรม	5
	2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม	5
	2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนและชุมชนเข้มแข็ง	21
	2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน	25
	2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย	36
	3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	36
	3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38
	3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	41
	3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	41

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ	42
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	56
บทที่ 5	
สรุปผลและข้อเสนอแนะ	64
5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ	64
5.2 สรุปผลการสนทนากลุ่ม	65
5.3 ข้อเสนอแนะ	66
บรรณานุกรม	68
ประวัติผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย	71

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

สารบัญตาราง

	หน้า	
ตารางที่ 3.1	เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความกลัวอาชญากรรม	40
ตารางที่ 3.2	เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของความกลัวอาชญากรรม	40
ตารางที่ 4.1	แสดงจำนวน และร้อยละของเพศ	42
ตารางที่ 4.2	แสดงจำนวน และร้อยละของอายุ	43
ตารางที่ 4.3	แสดงจำนวน และร้อยละของภูมิลำเนา	43
ตารางที่ 4.4	แสดงจำนวน และร้อยละของศาสนา	44
ตารางที่ 4.5	แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษา	44
ตารางที่ 4.6	แสดงจำนวน และร้อยละของสถานภาพสมรส	44
ตารางที่ 4.7	แสดงจำนวนและร้อยละของอาชีพ	45
ตารางที่ 4.8	แสดงจำนวน และร้อยละของรายได้ต่อเดือน	45
ตารางที่ 4.9	แสดงจำนวน และร้อยละของโครงการที่พักอาศัย	46
ตารางที่ 4.10	แสดงจำนวน และร้อยละของประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับ ผู้ให้ข้อมูลภายในเมืองเอก (ในรอบ 1 ปี)	47
ตารางที่ 4.11	แสดงจำนวน และร้อยละของการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้อื่น ภายในเมืองเอก (ในรอบ 1 ปี)	47
ตารางที่ 4.12	แสดงจำนวน และร้อยละของความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรม ในเมืองเอก	48
ตารางที่ 4.13	แสดงจำนวน และร้อยละของความคิดเห็นต่อสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมใน เมืองเอก	49
ตารางที่ 4.14	ระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก	50
ตารางที่ 4.15	การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามเพศ	52
ตารางที่ 4.16	การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามโครงการ ที่พักอาศัย	52
ตารางที่ 4.17	การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตาม ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกที่เกิดขึ้นกับตัวผู้แบบสอบถาม และคนใกล้ชิด	53

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกรายคู่	53
ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามการ รับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก	54
ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกรายคู่	55

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

สารบัญรูป

	หน้า
รูปที่ 2.1 แสดงถึงการแบ่งเขตเมืองชิคาโกตามทฤษฎีของเบอร์เจส	14
รูปที่ 2.2 รูปแบบของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรม	16
รูปที่ 4.1 แผนผังชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 1-9	57

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ทั่วไปที่เกิดขึ้นในทุกสังคม ปัญหาอาชญากรรมได้แพร่กระจายไปทั่วทุกชุมชนเปรียบเสมือนกับการแพร่กระจายของโรคร้ายที่คอยทำร้ายชุมชนให้เกิดความเสื่อมถอย ชุมชนที่มีปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นมาก มีสาเหตุมาจากหลากหลายสภาวะมาประกอบกันเช่น สภาวะความหนาแน่นของประชากร สภาวะการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สภาวะทางเศรษฐกิจ สภาวะทางสาธารณสุขโลก สภาวะทางเงื่อนไขสภาพครอบครัว สภาวะทางจิตใจ และสภาพแวดล้อมทางชุมชน เป็นต้น ชุมชนเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี มีพื้นที่กว้างใหญ่กว่า 6,000 ไร่ แบ่งออกเป็น 9 ชุมชนหรือ 9 โครงการ ซึ่งแต่ละโครงการมีผู้อยู่อาศัยหลากหลายรูปแบบ มีทั้งประชากรจริงอันเป็นประชากรที่พักอาศัยอยู่ในโครงการเมืองเอก 13,360 คน (เทศบาลตำบลหลักหก, 2557) และประชากรแฝงอันประกอบด้วยนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต 15,807 คน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 22,387 คน โรงเรียนบ้านพลอย 375 คน โรงเรียนเมืองเอกศึกษา 1,000 คน โรงเรียนเซนโยเซฟเมืองเอก 1,000 คน (โครงการปรับปรุงชุมชนหมู่บ้านเมืองเอก, 2557)

จากความหนาแน่นของประชากรดังกล่าวส่งผลให้ชุมชนต้องประสบปัญหาความแออัด การจราจรติดขัด ที่จอดรถไม่เพียงพอ เกิดปัญหาการติดตั้งป้ายโฆษณา ป้ายประชาสัมพันธ์ต่างๆ ไม่เป็นระเบียบหรือบางชุมชนต้องประสบภาวะทรุดโทรมรกร้าง แสงสว่างบริเวณข้างทางไม่เพียงพอ สาธารณูปโภคและสาธารณูปการครบครันแต่ขาดการบำรุง เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยกระตุ้นการเกิดปัญหาอื่นๆตามมามากมายรวมถึงปัญหาอาชญากรรมอันเป็นประเด็นการศึกษาในงานวิจัยฉบับนี้ ปัจจุบันชุมชนเมืองเอกได้ตระหนักถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นภายในชุมชน และมหาวิทยาลัยรังสิตได้อาสาเป็นศูนย์กลางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ในชุมชนเมืองเอกเรื่อยมา รวมไปถึงจนถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกด้วย การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาโดยบุคคลากรของมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งจะทำการศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก และความกลัวต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอก รวมถึงจะทำการค้นหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาต่างๆ และสภาพปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอก
- 1.2.2 เพื่อศึกษาความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมของประชากรในชุมชนเมืองเอก
- 1.2.3 เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาต่างๆ และปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก

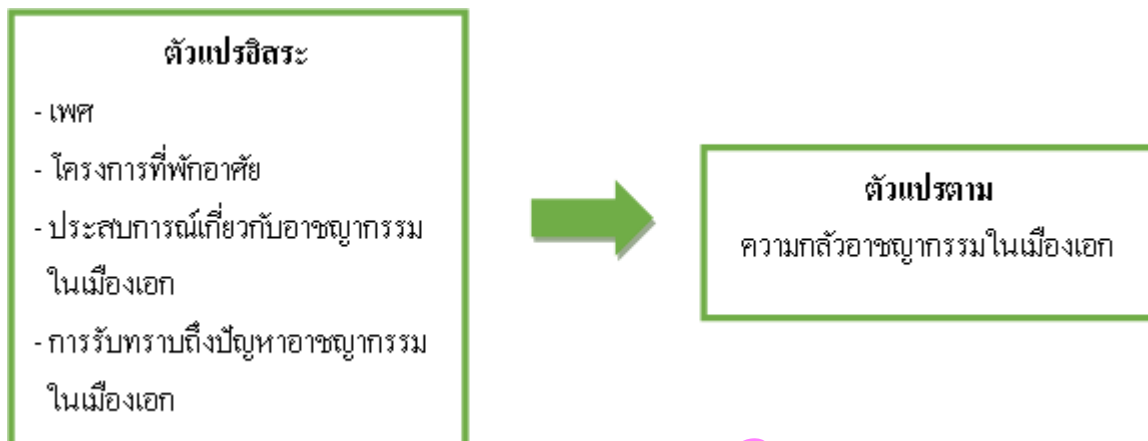
1.3 คำถามในการวิจัย

- 1.3.1 สภาพปัญหาต่างๆ และสภาพปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกที่สำคัญมีอะไรบ้าง
- 1.3.2 เพศ โครงการที่พักอาศัย ประสบการณ์ และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรม ที่แตกต่างกันส่งผลต่อลักษณะความกลัวอาชญากรรมที่แตกต่างกันหรือไม่
- 1.3.3 แนวทางการแก้ปัญหาจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้นำชุมชนและสมาชิกชุมชนมีความเห็นเป็นอย่างไร

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านปัญหาอาชญากรรม คณาจารย์มหาวิทยาลัยรังสิต คณาจารย์โรงเรียนนายร้อยตำรวจ ผู้นำชุมชนเมืองเอก นายกเทศมนตรีตำบลหลักหก เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาสาสมัครป้องกันภัยชุมชนเมืองเอก และสมาชิกชุมชนเมืองเอก

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมและความกลัวอาชญากรรมจากผู้พักอาศัยในชุมชนเมืองเอก วิธีการศึกษาเชิงสำรวจ ด้วยการเก็บข้อมูลครั้งเดียว ณ เวลาหนึ่ง (Cross Sectional Study) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพ

1.5 นิยามศัพท์

ชุมชนเมืองเอก หมายถึง กลุ่มคนที่อยู่รวมกันในพื้นที่หมู่บ้านเมืองเอก มีที่ตั้งอยู่ ณ ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี กลุ่มชนในที่นี้หมายความรวมถึงประชากรหลักและประชากรแฝง

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำใดๆ ก็ตามที่บัญญัติไว้เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญาที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอก

ปัจจัยที่เป็นสาเหตุเกิดอาชญากรรม หมายถึง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเกิดขึ้นของอาชญากรรมอันได้แก่ ปัจจัยทางชีววิทยา ปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยทางสังคม

ความกลัวอาชญากรรม หมายถึง ความรู้สึกหวาดกลัวต่อภัยอาชญากรรมของประชาชน ทั้งในกรณีที่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นจริงและไม่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นจริง

สถิติคดีอาญา 5 กลุ่ม หมายถึง การจัดกลุ่มคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แบ่งออกเป็น 5 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักพาเรียกค่าไถ่ และวางเพลิง กลุ่มที่ 2 คดีที่เป็นความผิดต่อชีวิตร่างกายและเพศได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย และข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มที่ 3 คดีที่เป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์หรือประทุษร้ายต่อทรัพย์ได้แก่ ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กรรโชก ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร ทำให้เสียทรัพย์ กลุ่มที่ 4 คดีที่น่าสนใจได้แก่ โจรกรรม รถจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมโค-กระบือ โจรกรรมเครื่องมือเกษตร ปล้น-ชิงรถยนต์

โดยสาร ปล้น-ชิงรถยนต์แท็กซี่ ข่มขืนและฆ่า ลักพาเรียกค่าไถ่ น้อ โกง ยักยอก และกลุ่มที่ 5 คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายได้แก่ อาวุธปืน การพนัน ยาเสพติด ปราบปรามการค้าประเวณีและมีและเผยแพร่วัตถุลามก

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 ทราบถึงสภาพปัญหาต่างๆ และสภาพปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอก
- 1.6.2 ทราบถึงความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมของประชากรในชุมชนเมืองเอก
- 1.6.3 ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาต่างๆ และปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก
- 1.6.4 ผลการศึกษาวิจัยนำไปสู่การกำหนดนโยบายในการแก้ไขปัญหาต่างๆ และปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก ของมหาวิทยาลัยรังสิต
- 1.6.5 ผลการศึกษาวิจัยนำไปสู่การศึกษาต่อยอดอันเกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรมของหลักสูตรอาชญวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารทั้งแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถแบ่งหัวข้อได้ ดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนและชุมชนเข้มแข็ง

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม

2.1.1 ความหมายของอาชญากรรม

คำว่า “อาชญากรรม” ได้มีนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านอาชญาวิทยาให้คำนิยามเกี่ยวกับอาชญากรรม ไว้หลายท่าน ดังนี้

Sutherland และ Cressey (1966: 4) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า อาชญากรรม คือ พฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายอาญา พฤติกรรมที่ไม่เป็นการละเมิดกฎหมายอาญาถือว่าเป็นอาชญากรรม แม้ว่าพฤติกรรมนั้นจะผิดศีลธรรม มีความต่ำทรามหรือไม่เหมาะสมเพียงใดก็ตาม

Richard Quinney (1970: 7) ได้เสนอระดับของคำจำกัดความของอาชญากรรมในระดับต่างๆ 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 คือ การกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญา

ระดับที่ 2 คือ การกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญาและถูกจับกุม

ระดับที่ 3 คือ การกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญาและถูกฟ้องร้องต่อศาล

ระดับที่ 4 คือ การกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญาและถูกศาลพิพากษาลงโทษ

ระดับที่ 5 คือ การกระทำที่ขัดต่อบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นการละเมิดกฎหมายอาญาหรือมีการลงโทษเสมอไป

ถ้าพิจารณาจากคนในสังคมว่า อาชญากรรมเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนคือ การกระทำที่เป็นอันตราย หรือเป็นการขัดขวางหรือเป็นการรบกวนสังคม จำเป็นต้องนำมาตราการลงโทษมาใช้กับบุคคลที่กระทำหรือประพฤตินั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนมิใช่คุณสมบัติที่ฝังติดอยู่ในพฤติกรรมใด พฤติกรรมหนึ่ง แต่เป็นสิ่งที่ผู้อื่นกำหนดให้ ไม่ว่าผู้นั้นจะเกี่ยวข้องโดยตรงหรือเกี่ยวข้องโดยอ้อมกับพฤติกรรมนั้นก็ตาม และคนที่ใครจะมองว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็ต้องเรียนรู้มาตรฐานความประพฤติของผู้คนที่มีปฏิกริยาต่อผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น

จากคำนิยามหรือความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า อาชญากรรม หมายถึง การกระทำที่เป็นการฝ่าฝืน ต่อต้าน ขัดขึ้นหรือละเมิดต่อบทบัญญัติทางกฎหมายอาญา และมีผลทำให้บุคคลหรือสังคมแวดล้อม ได้รับความเสียหายต่อการกระทำนั้น ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตและทรัพย์สินได้ โดยบุคคลที่กระทำการฝ่าฝืนหรือละเมิดนั้นจะต้องได้รับการพิจารณาโทษตามกระบวนการยุติธรรมหรือตามที่กฎหมายกำหนดโทษไว้

2.1.2 ประเภทของอาชญากรรม

อาชญากรรมจะแบ่งออกเป็นกี่ประเภทนั้นขึ้นอยู่กับว่าจะใช้เกณฑ์อะไรในการจำแนก ซึ่งนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านอาญาวิทยา ได้ทำการจำแนกประเภทอาชญากรรมไว้หลายรูปแบบ โดยอาศัยหลักเกณฑ์ในการจำแนกที่แตกต่างกันออกไปเช่น

1. การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักกฎหมาย (Legalistic Typologies)

การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักกฎหมายนั้นสามารถจำแนกประเภทของอาชญากรรมออกเป็น 3 ลักษณะย่อยคือ

1. แบ่งโดยยึดความร้ายแรงของการลงโทษ

- หากถูกลงโทษจำคุกหรือถึงขั้นประหารชีวิต เรียกว่า อาชญากรรมประเภทร้ายแรง (Felonies)
- หากต้องถูกลงโทษปรับหรือจำคุกไม่ถึง 1 ปี เรียกว่า อาชญากรรมประเภทไม่ร้ายแรง (Misdemeanors)
- การลงโทษอาชญากรรมในลักษณะนี้จะเปลี่ยนไปตามกาลเทศะ (Clinard and Quiney, 1973: 3)

2. แบ่งโดยยึดบุคคลและทรัพย์สิน

- อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคล (Crimes Against the person) เช่น การฆาตกรรม การข่มขืน การกระทำชำเรา
- อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สิน (Crimes against Property) เช่น การข่มขืน การขโมยทรัพย์สิน การปลอมลายมือ การขโมยยานพาหนะ
- อาชญากรรมที่ทำลายความสวยงามของสังคม (Crimes against Public Order) เช่น โสเภณี การพนัน รกร่วมเพศ การมียาเสพติดไว้ในครอบครอง (Clinard and Quiney, 1973: 3-4)

3. แบ่งโดยยึดศีลธรรม

- ความผิดในตัวเอง (ผิดศีลธรรม) เช่น การฆาตกรรม การข่มขืน การกระทำชำเรา การลอบวางเพลิง การขโมยเป็นต้น ความผิดแบบนี้เรียกว่า “Mala in se”

- ความผิดเพราะโดยกฎหมายห้ามไว้ หรือกฎหมายบัญญัติไว้ เช่น ผิดกฎหมายลิขสิทธิ์ ผิดกฎหมายแรงงาน ผิดกฎหมายเกี่ยวกับบริษัท ความผิดแบบนี้เรียกว่า “Mala in prohibita” (Coughlin, 1967: 229)

2. การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักปัจเจกบุคคล (Individualistic Typologies)

การจำแนกประเภทของอาชญากรรมโดยยึดหลักปัจเจกบุคคลสามารถจำแนกประเภทของอาชญากรรมออกเป็น 6 ประเภทคือ

1. อาชญากรโดยกำเนิด
2. อาชญากรจิตผิดปกติ
3. อาชญากรค้นหา
4. อาชญากรตามโอกาส
5. อาชญากรตุนินทรีย์
6. อาชญากรตำราทางจิตใจ (Fox, 1985: 36)

3. การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักทางสังคม (Social Typologies)

นักอาชญาวิทยาถือว่า อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่งดังนั้นการจำแนกอาชญากรรมจึงควรจำแนกโดยยึดสภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นหลักใหญ่ ซึ่งนักอาชญาวิทยาในปัจจุบันได้จำแนกอาชญากรรมเป็น 4 ชนิดใหญ่คือ (Conklin, 2004: 48-72)

1. อาชญากรรมที่ถือปฏิบัติกันมานาน (Conventional Crimes)
2. อาชญากรรมจากการงานอาชีพ (White Collar Crimes)

3. องค์การอาชญากรรม (Organized Crimes)

4. อาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (Victimless Crimes)

1. อาชญากรรมที่ถือปฏิบัติกันมานาน (Conventional Crimes)

1.1 อาชญากรรมที่กระทำด้วยความรุนแรง (Crimes of Violence) ได้แก่

- การฆาตกรรม (Murder)
- การข่มขืนกระทำชำเรา (Forcible Rape)
- การปล้น (Robbery)
- การทำร้ายร่างกาย (Assault)

1.2 อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน

- การขโมยเบ้า (Burglary)
- การลักทรัพย์ (Larceny)
- การขโมยยานยนต์ (Motor Vehicle Theft)
- การโกง (Fraud)
- การลอบวางเพลิง (Arson)
- การกระทำที่ป่าเถื่อน (Vandalism) เช่น การทำลายสิ่งสาธารณประโยชน์

2. อาชญากรรมจากการงานอาชีพ (White Collar Crimes) มีหลายลักษณะ เช่น

- การโฆษณาหลอกหลวง (Deceptive Advertising)
- การโกงภาษี (Tax Fraud)
- การรับสินบน (Bribery)
- การละเมิดกฎหมายสิ่งแวดล้อม (Environmental Law Violations)
- การทำจารกรรมทางด้านอุตสาหกรรม (Industrial Espionage)
- การยักยอก (Embezzlement)
- การหลอกหลวงในทางการแพทย์ (Medical Quackery)

3. องค์กรอาชญากรรม (Organized Crimes)

เป็นกิจกรรมโดยการจัดตั้งองค์กรโดยมุ่งหาผลประโยชน์ด้วยวิธีที่ผิดกฎหมาย (Illegal Means)
ในปัจจุบันนี้มีกิจการที่ดำเนินการจากหลายเชื้อชาติเช่น

- จีน (Chinese)
- ญี่ปุ่น (Japanese)
- โคลัมเบีย (Colombians)
- เวียดนาม (Vietnamese)
- จาไมกา (Jamaicans)

4. อาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (Victimless Crimes) มีหลายลักษณะอาทิเช่น

- การใช้ในทางที่ผิด (Drug Use)
- การพนัน (Gambling)
- โสเภณี (Prostitution)

เรื่องอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อนี้บางตำราเรียกว่า Public Order Crime คือ อาชญากรรมที่ทำลายความสวยงามของสังคม (Siegel, 2007: 425-456) ในประเด็นนี้ Siegel ได้เสนออาชญากรรมที่แตกต่างออกไปอีกคือ

- รักร่วมเพศ (Homosexuality) และภาพลามกอนาจาร (Pornography)

การแบ่งประเภทของอาชญากรรมตามแนวคิดของ Conklin ที่ได้นำเสนอนี้ยังมีบางอาชญากรรมที่ยังขาดอยู่ โดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทรุนแรงคือ

- ความเกลียด (Hate Crimes) คือ อาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงหรือการข่มขู่เพื่อทำให้เกิดความกลัว เพราะเป็นบุคคลที่ไม่พึงอันประสงค์อันเนื่องมาจากเชื้อชาติ ศาสนา ชนกลุ่มน้อยหรือปัญหาทางเพศ

- การก่อการร้าย (Terrorism) คือ การกรทำความรุนแรงต่อผู้บริสุทธิ์เพื่อให้บรรลุผลในทางการเมือง (The Illegal use Force against Innocent People to Achieve a Political Objective) (อ้างถึงใน อัมฉพ ชูบำรุงและอุนิษา เลิศโตมรสกุล, 2555)

2.1.3 แนวคิดและทฤษฎีในการอธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกมีสาเหตุหลักมากจากการอพยพเข้ามาของประชากร โดยเฉพาะนักศึกษาที่เข้ามาทำการศึกษา ณ มหาวิทยาลัยรังสิต ส่งผลให้พื้นที่ดังกล่าวมีประชากรแฝงมาพักอาศัยอยู่ในพื้นที่เป็นจำนวนมาก มีการเจริญเติบโตของที่พักอาศัยอย่างไร้ระเบียบ มีหอพักเกิดขึ้นใหม่จำนวนมากเกิดขึ้นในช่วงเวลาไม่ถึง 30 ปีที่มหาวิทยาลัยก่อตั้งขึ้น รวมถึงการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ประกอบการ ร้านค้า สถานเริงรมย์ บ่อนการพนัน สถานบริการอื่น ที่เข้ามาหาแสวงผลประโยชน์ ส่งผลให้พื้นที่ดังกล่าวมีการเจริญเติบโตอย่างไร้ระเบียบดังจะสามารถอธิบายได้ตามหลักทฤษฎีอาชญาวิทยาดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีมนุษย์นิเวศวิทยา (Theory of Human Ecology)

ทฤษฎีนี้ถูกทดสอบโดยนักสังคมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยชิคาโก (University of Chicago) ที่ศึกษาถึงสภาพทางสังคมที่เสื่อมโทรมของเมืองในขณะนั้น อันเป็นบ่อเกิดของปัญหาอาชญากรรม ตามมาโดย โรเบิร์ต ปาร์ค (Park, 1925) กล่าวว่า “สังคมมนุษย์นั้นไม่แตกต่างกันกับสิ่งมีชีวิตอื่นตามธรรมชาติ ซึ่งบุคคลแต่ละบุคคลต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเอง” โดย Park ได้ทำการเปรียบเทียบการแพร่กระจายของพืชในธรรมชาติกับการเจริญเติบโตขององค์กรต่างๆ ของมนุษย์ในสังคม โดยแนวความคิดของ Park นั้น ได้รับอิทธิพลมาจากการสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเมืองชิคาโกในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ต่อเนื่องถึงศตวรรษที่ 19 กล่าวคือในช่วงระหว่าง ค.ศ.1860 ถึง 1910 ประชากรของเมืองทั้งประชากรตามทะเบียนราษฎรและประชากรแฝง ได้เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าในทุก 10 ปี เนื่องจากการอพยพของคนต่างด้าวชาวยุโรปที่อพยพเข้ามาในเมืองชิคาโกอย่างมากมาในช่วงเวลาดังกล่าว ทำให้ Park มีมุมมองต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ว่านอกจากจะเป็นปรากฏการณ์ทางภูมิศาสตร์แล้ว ยังเป็นการเปลี่ยนแปลงของสังคมในด้าน โครงสร้างหรือสถาบันต่างๆ อีกด้วย

Park ได้ทำการเปรียบเทียบถึงสังคมมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยบุคคลหลายประเภท มีความแตกต่างกันทางเชื้อชาติ สีผิว อาชีพ รายได้ กับสังคมพืชในธรรมชาติ (Plan Communities) ซึ่งทั้งพืชและบุคคลมีความต้องการในการดำรงชีวิตและต้องการการอยู่รอด รวมถึงพืชแต่ละชนิด หรือบุคคลแต่ละคน จำเป็นที่จะต้องพึ่งพาอาศัยกันเพื่อความอยู่รอด และเมื่อแต่ละชุมชนมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วจนบุคคลแต่ละกลุ่ม ไม่สามารถพึ่งพาซึ่งกันและกันอันเนื่องมาจากการแตกต่างกันอย่างสุดโต่งทางเชื้อชาติ

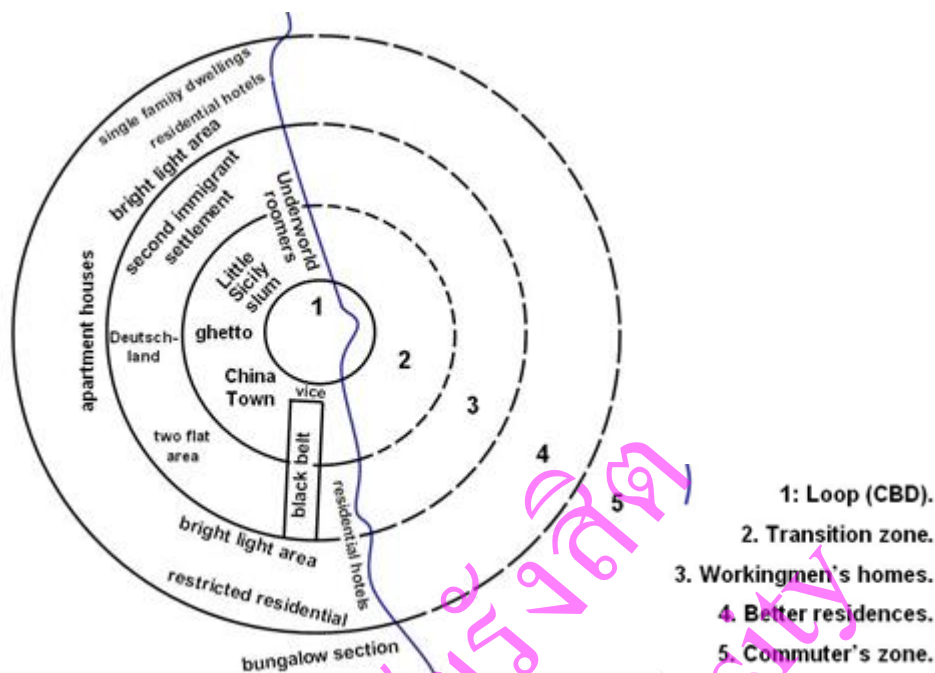
หรือวัฒนธรรม ทำให้เกิดความขัดแย้งและเกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา โดย Park ได้กล่าวถึงสังคมเมืองของชิคาโกว่า มีการอพยพเข้ามาของชาวต่างชาติมาจนสังคมเมืองของชิคาโก กลายเป็นชุมชนเมืองที่ประกอบไปด้วยชุมชนหลายชุมชนที่มีความแตกต่างกันเช่น ชุมชนจีน (China Town) ชุมชนอิตาลี (Little Italy) ชุมชนคนผิวดำ (Black Belk) ซึ่งชุมชนเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นความขัดแย้งทางวัฒนธรรม การถูกตัดขาดจากส่วนอื่นหรือสังคมหลัก การขาดความสามารถในการปรับตัว การมุ่งสู่เป้าหมายของสังคมอันได้แก่ความร่ำรวย ความเข้มแข็งของกลุ่ม โดยไม่คำนึงถึงวิธีการ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา

อีกแนวคิดหนึ่งที่ Park ได้ทำการศึกษาคือทำการเปรียบเทียบ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ของพืชและสัตว์ในธรรมชาติ มาเปรียบเทียบกับ การเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยชุมชนหนึ่งจะถูกกลุ่มกลุ่มอื่นบุกรุก เข้ามายึดถือและแสดงความครอบครองและเปลี่ยนแปลงเขตชุมชนนั้นเป็นถิ่นที่อยู่ของพวกที่บุกรุกเข้ามาใหม่ ส่วนพวกที่อาศัยอยู่มาก่อนก็จะอพยพย้ายถิ่นที่อยู่ไปอยู่ชุมชนอื่นต่อไป และอาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชุมชนอื่นอีกได้ โดย Park เรียกขบวนการเปลี่ยนแปลงนี้ว่า “การบุกรุก การครอบครอง และการรับช่วงต่อ” (Invasion, Dominance and Succession) (Park, 1925)

2. ทฤษฎีแบ่งเขตเมือง (Burgess's Concentric Zone Model)

Burgess (1925) นักอาชญาวิทยาผู้ร่วมพัฒนาแนวคิดทฤษฎีมนุษย์นิเวศวิทยาร่วมกับ Park ได้นำเอาทฤษฎีดังกล่าวไปอธิบายถึงการเจริญเติบโตของเมืองชิคาโกโดย Burgess ได้อธิบายว่า “สังคมของเมืองชิคาโกจะเติบโตในลักษณะที่ขยายวงกว้างออกไปจากจุดศูนย์กลางในลักษณะที่เป็นรัศมีของวงกลมและในแต่ละส่วนหรือชุมชนก็จะขยายตัวออกไปในลักษณะออกจากจุดศูนย์กลางในลักษณะเดียวกันและเมื่อขยายตัวออกไปก็จะทำให้เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงในเขตหรือชุมชนนั้นด้วย” (Burgess, 1925)

โดยการแบ่งเขตเมืองชิคาโกตามทฤษฎีของ Burgess (Burgess's Concentric Zone Model) สามารถแสดงให้เห็นดังแผนภาพต่อไปนี้

รูปที่ 2.1 แสดงถึงการแบ่งเขตเมืองชิคาโกตามทฤษฎีของ Burgess

ที่มา: Jame D. Orcutt, 1983

Burgess ได้แบ่งเขตเมืองชิคาโกออกเป็น 5 โซน ตามลักษณะการใช้พื้นที่เมืองว่าเป็นเขตการค้าหรือเขตที่อยู่อาศัยดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

โซนที่ 1 เรียกว่า ลูป (Loop) เป็นจุดศูนย์กลางการค้าและธุรกิจ เป็นโซนที่อยู่จุดศูนย์กลางหรือจุดในสุดของเมือง เขตพื้นที่ส่วนนี้จะมีเฉพาะร้านค้า แหล่งธุรกิจ ไม่มีที่อยู่อาศัยของชาวเมืองแต่อย่างใด

โซนที่ 2 เรียกว่า โซนที่กำลังเปลี่ยนแปลง (Zone in Transition) ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนที่เก่าแก่ที่สุดของเมือง และเป็นที่อยู่อาศัยของแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในโซนที่ 1 เช่น คนต่างด้าวที่อพยพมาจากประเทศอื่น คนผิวดำที่อพยพมาจากทางใต้ มีการแบ่งเขตที่อยู่อาศัยตามเชื้อชาติหรือสถานะภาพทางเศรษฐกิจ บริเวณโซนดังกล่าวนี้กำลังถูกขบวนการเปลี่ยนแปลงตามทฤษฎีมนุษย์นิเวศวิทยา (การบุกรุก ครอบครอง และการรับช่วงต่อ) ซึ่งส่งผลให้เกิดความเสื่อมโทรมมากขึ้นตลอดเวลาจึงทำให้โซนที่ 2 นี้เป็นจุดที่มีปัญหาอาชญากรรมมากที่สุดในเมืองชิคาโก

โซนที่ 3 เรียกว่าโซนถิ่นที่อยู่ของชนชั้นทำงาน (Zone of Workingmen' Homes) ที่ได้มีการอพยพ ออกมาจากโซนที่ 2 เขตพื้นที่นี้จึงเป็นแหล่งอาคารที่พักอาศัยหรือบ้านเช่าที่มีราคาปานกลาง ผู้อาศัยส่วนมากมีรายได้สูงกว่าบุคคลในโซนที่ 2

โซนที่ 4 เรียกว่าโซนที่อยู่อาศัย (Residential Zone) เป็นที่อยู่ของผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงขึ้นมาอีก บ้านเรือนค่อนข้างมีราคาแพง ผู้อยู่อาศัยเป็นคนมีฐานะซึ่งบางครั้งมาจากคนที่เคยอยู่อาศัยในโซนที่ 2 หรือ 3 มาก่อน

โซนที่ 5 เรียกว่าเขตชานเมือง (Commuters Zone) เป็นเขตพื้นที่ของเมืองที่ติดกับชนบท ในเขตพื้นที่นี้ไม่ค่อยมีบ้านเรือนมากนัก เนื่องจากอยู่ห่างไกลจากเมืองเกินไป (Burgess, 1925)

Burgess และนักสังคมศาสตร์ และนักอาชญาวิทยาท่านอื่นแห่งมหาวิทยาลัยชิคาโกได้ให้ความสำคัญกับพื้นที่ของโซนที่ 2 เป็นพิเศษ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวถูกรุกรานด้วยธุรกิจและอุตสาหกรรมจากพื้นที่จุดศูนย์กลางของเมือง ที่ให้ประชาชนที่มีฐานะปานกลางหรือดีจะอพยพออกไปอาศัยอยู่ในโซนถัดออกไป ทำให้พื้นที่ในโซนนี้ถูกทิ้งให้รกร้างว่างเปล่าหรือไม่ก็เป็นเขตพื้นที่ที่มีค่าเช่าที่พักอาศัยถูกมาก ทำให้ดึงดูดให้คนต่างด้าวหรือคนชนบทที่เพิ่งอพยพมาอยู่ใหม่ในเมืองชิคาโก นิยมมาอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่นี้ของเมือง ซึ่งส่งผลให้พื้นที่ดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในชุมชนต่ำมาก และส่งผลให้กลไกสังคมหรือขนบธรรมเนียมที่ควบคุมความประพฤติของคนในชุมชนนั้นต่ำมากหรือแทบจะไม่มีเลย ส่งผลให้โซนที่ 2 เปลี่ยนเป็นชุมชนที่มีลักษณะเป็นสังคมที่ไร้ระเบียบมากขึ้นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและปัญหาอาชญากรรมในที่สุด

3. ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Theory)

Shaw and McKay (1942) นักสังคมศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก ได้ร่วมกันพัฒนาทฤษฎีมนุษยนิเวศวิทยา และทฤษฎีแบ่งเขตเมือง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาปัญหาอาชญากรรม ซึ่งในที่สุดได้ถูกปรับปรุงพัฒนาจนเป็นทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Theory) ซึ่งกล่าวว่า “สภาพสังคมของชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทั้งของชุมชนและบุคคลที่อยู่อาศัย ทั้งนี้เนื่องมาจากการเจริญเติบโตไปสู่การเป็นสังคมเมือง (Urbanization) จนเป็นเหตุให้กลไกควบคุมทางสังคมของชุมชนอ่อนแอลงและนำไปสู่การมีอาชญากรรมสูง” (Shaw & MacKay, 1942)

ดังนั้นสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีนี้จะมีสาเหตุมาจากการเจริญเติบโตของบ้านเมือง ซึ่งจะนำไปสู่สภาพชุมชนที่ไม่เป็นระเบียบและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เป็นเหตุให้ชุมชนนั้นมีอาชญากรรมสูงกว่าชุมชนอื่นดังแผนภูมิต่อไปนี้

รูปที่ 2.2 รูปแบบของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรม

ที่มา: Shaw & MacKay, 1942

ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบได้อธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้ชุมชนมีลักษณะเป็นสังคมไร้ระเบียบว่า เกิดจากการเจริญเติบโตของบ้านเรือน ในแนวทางที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในชุมชนที่สำคัญ 4 ประการดังต่อไปนี้

1. การสูญสลายหรือลดน้อยลงของกลไกควบคุมทางสังคม อันมีสาเหตุมาจากการอพยพมาอยู่ในชุมชนมากขึ้นทำให้ผู้อยู่อาศัยในชุมชนไม่ค่อยรู้จักกัน สภาพสังคมต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน ในที่สุดจะนำไปสู่ความอ่อนแอของกลไกการควบคุมของชุมชนนั้น
2. การถ่ายทอดวัฒนธรรม คนกลุ่มใหม่จะรับเอาวัฒนธรรมที่มีอยู่ของคนกลุ่มเดิม ซึ่งมีทั้งวัฒนธรรมที่ดี และไม่ดี ซึ่งบางครั้งการปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมใหม่นั้นส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้
3. ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม สิ่งที่ผู้อพยพมาอยู่ใหม่นำติดตัวมาคือ ค่านิยม ความเชื่อ และวัฒนธรรม ซึ่งวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของผู้อพยพเหล่านี้เองนำมาซึ่งความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
4. ความยากจน ผู้อพยพส่วนใหญ่มักเป็นคนต่างด้าว หรือคนชนบทที่อพยพเข้ามาหาอาชีพใหม่ ในเขตเมืองใหญ่ บุคคลเหล่านี้จะมีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ

ทฤษฎีมนุษย์นิเวศวิทยา (Theory of Human Ecology) โดย Park (1925) ทฤษฎีแบ่งเขตเมือง (Burgess's Concentric Zone Model) โดย Burgess (1925) ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Theory) โดย Shaw and McKay (1942) จัดเป็นกลุ่มทฤษฎีอาชญาวิทยาเชิงสังคมศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโกที่ได้รับการยอมรับและถูกนำไปใช้อธิบายอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการใช้กลุ่มทฤษฎีดังกล่าวอธิบายลักษณะของการเกิดอาชญากรรมในเมืองใหญ่ต่างๆ ทั่วโลก แต่อย่างไรก็ตามกรุงเทพมหานครเมืองหลวงของประเทศไทย นับเป็นเมืองใหญ่อีกเมืองหนึ่งในโลกใบนี้ที่ยังไม่เคยมีผู้นำทฤษฎีดังกล่าวมาอธิบาย รวมถึงยังไม่มีผู้ใด ทำการศึกษาอย่างจริงจัง รวมถึงคิดค้นทฤษฎีเฉพาะของลักษณะการเกิดอาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นต้นแบบในการอธิบายลักษณะการเกิดอาชญากรรมในรูปแบบของการเกิดขึ้นของเมืองใหม่ที่ไร้ซึ่งการวางแผนอย่างสิ้นเชิงของเมืองใหญ่เมืองนี้

2.1.4 การป้องกันอาชญากรรมโดยอาศัยความร่วมมือจากชุมชน

การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมโดยแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน มีแนวปฏิบัติโดยดำเนินงานและปฏิบัติงานชุมชนสัมพันธ์ มีเป้าหมายสุดท้ายในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ชุมชนและสมาชิกของชุมชนมีความสามารถในการป้องกันตนเองจากปัญหาอาชญากรรม ยาเสพติดให้โทษ อุบัติภัย และปัญหาอื่นๆ ได้ในระดับหนึ่ง ตลอดจนให้ความเต็มใจร่วมมือสนับสนุนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย เพื่อให้เกิดความสงบสุขขึ้นในสังคม ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานได้แก่ ชุดปฏิบัติการชุมชนสัมพันธ์ จะออกดำเนินการเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประชาชนกับตำรวจ และให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการป้องกันตนเองและชุมชน จากปัญหาอาชญากรรมและปัญหาอื่นๆ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วม ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น การดำเนินงานดังกล่าวอาจจะแบ่งขั้นตอนย่อยออกไปอีก ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 7 ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ 1 การพบปะเยี่ยมเยียนและการทำกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาชุมชน

ขั้นตอนที่ 3 การประชุมวางแผนร่วมกับผู้นำชุมชนและประชาชน

ขั้นตอนที่ 4 การจัดเตรียมระบบงาน และการประเมินความพร้อม

ขั้นตอนที่ 5 การแนะนำให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองและชุมชน

ขั้นตอนที่ 6 การจัดระบบประสานความร่วมมือระหว่างประชาชนกับตำรวจ

ขั้นตอนที่ 7 การติดตาม ประเมินผล และการปรับปรุงแก้ไข (Walter, 1967)

จากขั้นตอนการดำเนินงานกล่าวโดยสรุป ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมนั้น หากมีการดำเนินการเฉพาะหน่วยงานของรัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว ก็อาจจะได้ผลในเพียงระดับหนึ่งเท่านั้น การที่จะสร้างความสงบสุขแก่ชุมชนอย่างมั่นคงได้ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากชุมชนเพราะรากเหง้าของปัญหาเกิดขึ้นในชุมชน การแก้ไขปัญหาจึงต้องเริ่มขึ้นที่ชุมชน โดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งตำรวจจะต้องปรับบทบาทของตนเองในการสร้างความเข้าใจ ทศนคติ ความศรัทธา ความเชื่อมั่น และความสัมพันธ์อันดีระหว่างตำรวจกับประชาชน เพื่อให้ประชาชนสนับสนุนหรือมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของตำรวจทั้งในด้านการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ตลอดจนการรักษาความมั่นคงของชาติ อันจะทำให้ประชาชนมีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และเกิดความสงบสุขอย่างแท้จริง

Walter (1967) ให้ความเห็นว่า การป้องกันอาชญากรรม มีแนวแนวทางที่จะป้องกันได้โดยวิธีดังนี้

1. หาหนทางให้ประชาชนเคารพกฎหมาย โดยการให้ศึกษาอบรม ให้ความรู้ถึงขนบธรรมเนียมจารีต ระเบียบ กฎเกณฑ์ต่างๆของสังคม พร้อมปลูกฝังความคิดว่า การที่คนในสังคมให้ความเคารพกฎหมายเป็นคนดี ควรแก่การให้ความเคารพนับถือ ควรถือเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เขาควรจะได้รับยกย่องเป็นผู้มีเกียรติในสังคม ในขณะที่เดียวกันคนที่ละเมิดกฎหมาย กฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคม สร้างความเดือดร้อนไม่สงบสุขแก่สังคมเป็นคนเลว ทั้งนี้ สิ่งเหล่านี้จะบรรลุเป้าหมายได้ มีองค์ประกอบสำคัญหลายประการได้แก่

1.1 กฎหมายจะต้องสอดคล้องเหมาะสมกับวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นนั้นๆ

1.2 เจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายได้แก่ ตำรวจ อัยการ ทนายความ ศาล ราชทัณฑ์ จะต้องร่วมกันทุกฝ่าย เพื่อดำเนินการเอาผู้กระทำความผิดมาลงโทษ ในฐานะสื่อมวลชนจะต้องตีแผ่ข่าวสารข้อเท็จจริงให้แก่ประชาชนรู้ โดยเฉพาะอาชญากรรมที่เป็นเรื่องสะเทือนขวัญ จะต้องบอกแก่ประชาชนเพื่อหาทางป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นกับตนเองและครอบครัว

2. หาทางจัดการวังเด้นและคิดสินบนเจ้าหน้าที่ในสังคมที่ยังไม่เจริญให้หมดไป เพื่อรักษาคุณธรรมของสังคม

3. ผู้ใหญ่ไม่ควรปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดีงาม ถ้าเด็กเห็นผู้ใหญ่ปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดี และเห็นอยู่จำเจ ย่อมส่งผลร้ายในการอบรมสั่งสอนเด็ก เพราะคำสั่งสอนจะขัดแย้งกับการกระทำจะทำให้เด็กเกิดความสับสน และอาจสร้างความเชื่อที่ผิดๆ ขึ้นในใจเด็ก ความคิดที่ไม่ดีย่อมทำให้กระทำความผิดได้ง่าย

4. การปลูกฝังในด้านคุณธรรมและศีลธรรม เป็นการควบคุมภายใน (Superego) การปลูกฝังจะทำให้เด็กมีกำลังทางศีลธรรมในตัวสูงขึ้น มีศรัทธามั่นคง มีความเชื่อมั่นในแนวความคิดของตน และนิยมคุณค่าที่ถูกต้อง สามารถระงับใจต่อสิ่งชั่วร้ายได้ วิธีการแก้ก็คือ ต้องนำเด็กให้ใกล้ชิดศาสนาโดยมีผู้ใหญ่เป็นผู้นำทาง เด็กย่อมนิยมตามอย่างคนที่เด่นในสังคม ฉะนั้นผู้มีสถานะทางสังคมสูงจึงควรระมัดระวังตัวโดยเฉพาะผู้ที่ทำหน้าที่เผยแพร่ศีลธรรมจะต้องวางตัวให้เหมาะสม

5. หาทางควบคุมวิธีการอื่นที่ไม่สุจริตในธุรกิจการค้า ไม่นั่นวัตถุนิยม ในวงการค้าไม่ควรปล่อยให้มีการแสวงหาความร่ำรวยโดยไม่ชอบ คนที่ไม่สุจริตจะต้องถูกลงโทษตามกฎหมายอย่างจริงจัง ในธุรกิจการค้าจะต้องมีการควบคุมการประกอบอาชีพให้เป็นไปอย่างสุจริต ต้องช่วยกันกำจัดนักธุรกิจที่ทำทลายกฎหมายและศีลธรรมอันดี

6. พยายามถอนรากหรือลบความบกพร่องเกี่ยวกับจิตใจและบุคลิกภาพของคนบางจำพวก (Personality Control) ผู้ที่มีจิตใจ และบุคลิกภาพบกพร่องควรจะต้องมีการควบคุม รวมถึงการให้การรักษาหรือบำบัด

7. การทำบ้านให้เป็นบ้าน เด็กที่ทำความผิดสาเหตุมาจากบ้านเป็นส่วนใหญ่ การที่สภาพครอบครัวมีปัญหาเช่น พ่อแม่ทะเลาะกันบ่อยๆ พ่อแม่หย่าร้างกัน เป็นต้น ทำให้เด็กขาดระเบียบ ขาด

การศึกษา ขาดการอบรมสั่งสอน และเด็กขาดที่พึ่งตั้งแต่อยู่ในวัยเยาว์ เป็นต้น ดังนั้นผู้ปกครองจึงมีส่วนร่วมสำคัญในกรณีเช่นนี้

8. ปรับปรุงที่อยู่อาศัยในแหล่งเสื่อมโทรมและแออัด เป็นการปรับปรุงสภาพแวดล้อม ที่อยู่อาศัยเช่น ทำแหล่งเสื่อมโทรมให้น่าอยู่

9. บทบาทของโรงเรียน โรงเรียนถือเป็นสถาบันหนึ่งที่สำคัญที่ช่วยป้องกันปัญหาอาชญากรรม และการกระทำความผิดของเด็ก ครู อาจารย์ มีส่วนสำคัญที่จะให้คำแนะนำเอาใจใส่ต่อเด็ก โดยเฉพาะ การที่ครูได้รู้จักเด็กทุกคน หากพบว่าเด็กมีปัญหาจะได้ให้คำแนะนำวิธีการดำเนินชีวิตในสังคมอย่าง ถูกต้อง

10. ควรให้ความสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความประพฤติในการใช้เวลาว่างให้เป็น ประโยชน์

11. บทบาทขององค์การสังคมสงเคราะห์ (Social Welfare) เป็นการให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม หากประชาชนในท้องถิ่นมองเห็นความสำคัญของอาชญากรรม มีการจัดตั้งองค์กรในระดับท้องถิ่นเพื่อให้การสงเคราะห์แก่ผู้กระทำผิด

แนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมอาชญากรรมตามความเห็นของผู้วิจัย ผู้วิจัยเห็นว่า อาชญากรรมเป็นสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนผู้ที่ตกเป็นเหยื่อและอาจรวมถึงผู้ที่อยู่รอบข้าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะตำรวจจะต้องวางมาตรการในการควบคุม ป้องกัน และปราบปราม อาชญากรรมอย่างเข้มงวด เพื่อที่จะลดปัญหาอาชญากรรม แต่อย่างไรก็ดี ประชาชนที่อยู่ในสังคมหรือ ชุมชนก็จำเป็นที่จะต้องให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ในการสอดส่องดูแลตามสมควรเท่าที่สามารถทำได้

2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนและชุมชนเข้มแข็ง

2.2.1 ความหมายของการพัฒนาชุมชน

ความหมายของการพัฒนาชุมชน ซึ่งการพัฒนาชุมชน ประกอบด้วย 2 คำดังต่อไปนี้คือการพัฒนา และชุมชน

การพัฒนา หมายถึง ทำให้เจริญ การเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนสภาพ ปรับปรุงให้ต่างจากเดิม

ชุมชน หมายถึง การรวมตัวของบุคคล กลุ่ม องค์กรชุมชน เครือข่ายองค์กรชุมชน และประชาชนที่อาศัยอยู่ในขอบเขตพื้นที่หนึ่งๆ ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระดับพื้นฐานที่สุดคือ หมู่บ้าน หรือชุมชนในรูปแบบอื่นๆ ที่มีมารวมตัวกันเพื่อแก้ไขปัญหาเดียวกัน เช่น ชุมชนลุ่มน้ำ ชุมชนวัฒนธรรม เป็นต้น

พิสันต์ ประทานชวโน (2553) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาชุมชน (Community Development) หมายถึง ตามหลักการพื้นฐานเป็นกระบวนการให้การศึกษา (Educational Process) แก่ประชาชนเพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้ (Self-Reliance) หรือช่วยตนเองได้ (Self-Help) ในการคิด ตัดสินใจ และดำเนินการแก้ปัญหา ตลอดจนตอบสนองความต้องการของตนเองและส่วนรวม

2.2.2 ความสำคัญของการพัฒนาชุมชน

ความสำคัญของการพัฒนาชุมชนเป็นการเสริมสร้างขีดความสามารถ และความรับผิดชอบในชุมชนของตนเองตนเอง อันเป็นหลักการยึดหลักประชาธิปไตย การพัฒนาชุมชนยังเป็นการสนับสนุนการทำงานร่วมกันของประชาชนในชุมชนกับบุคลากรภายในชุมชนทุกคน โดยถือว่าประชาชนทุกคนมีความเท่าเทียมกันตามกฎหมาย ไม่คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องฐานะ การศึกษา เพศหรือวัย ไม่ทำงาน แต่เฉพาะกับบางพวกบางกลุ่ม ทุกคนในชุมชนมีสิทธิมีเสียงเท่าเทียมกันคือ มีหนึ่งเสียงเท่ากันในเรื่องของชุมชน การตัดสินใจของชุมชนทุกเรื่องเป็นการตัดสินใจของคนส่วนมาก และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการพัฒนาจะส่งผลไปสู่คนส่วนมากด้วย การมีส่วนร่วมในการประชุม หรือการสนทนาต้องมีการบรรยากาศของความเสมอภาค ยอมรับความคิดเห็น และให้ความสำคัญแก่ความคิดเห็นของสมาชิกทุกคนว่ามีคุณค่าหรือมีประโยชน์

2.2.3 จุดมุ่งหมายของการพัฒนาชุมชน

Goodenough (1963) ได้สรุปไว้ว่า การพัฒนาชุมชน (Community Development) มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญอยู่ 2 ประการกล่าวคือ

1. มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมหรือสถานะทางกายภาพ ซึ่งสมาชิกในชุมชนนั้นอาศัยอยู่ เช่น การทำถนน ท่อระบายน้ำ สร้างคันกั้นน้ำ สร้างสาธารณสมบัติส่วนรวม

2. มุ่งเน้นในเรื่องการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของประชาชนจากสภาวะหรือสถานการณ์อันเดิม ให้มาสนใจหรือทำความเข้าใจกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อจะได้เป็นผู้ทันเหตุการณ์ มีความคิดก้าวหน้า มีความสำนึกในการที่ตนเป็นสมาชิกของชุมชน รับผิดชอบในกิจกรรมการดำเนินงานต่อตนเองและชุมชน ต่อประเทศชาติในที่สุด สุดท้ายเป็นการให้ประชาชนรู้จักช่วยตนเอง กระตือรือร้นต่อการแก้ปัญหาของชุมชน มีความคิดริเริ่มปรับปรุงความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้นทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม โดยรัฐจะเข้าช่วยเหลือก็ต่อเมื่อเกินขีดความสามารถของประชาชนจะร่วมมือกันทำเองได้

จากแนวคิดและความหมายของการพัฒนาชุมชนดังกล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการพัฒนาชุมชน เป็นการร่วมมือร่วมใจและการกระทำในสิ่งต่างๆ ทางสังคมให้เกิดผลในทางที่ดีขึ้นซึ่งราษฎรที่อาศัยอยู่ในชุมชนจะต้องมีส่วนร่วมในการวางแผนและลงมือกระทำเพื่อปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของชุมชนให้มีความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนนั้นให้มากที่สุดตามแนวทางการช่วยเหลือตนเองและการร่วมมือกันดำเนินงาน

ดังนั้นการป้องกันอาชญากรรมของชุมชนเมืองเอก จึงเป็นการร่วมมือร่วมใจที่จะพัฒนาชุมชนที่อาศัยอยู่ให้มีความปลอดภัยทั้งภัยร้ายจากยาเสพติดและทรัพย์สินจากการถูกลักทรัพย์

2.2.4 แนวคิดเกี่ยวกับหมู่บ้านจัดสรร

หมู่บ้านจัดสรรนับได้ว่าเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยที่กำลังเป็นที่นิยมของบุคคลทั่วไปซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งเป็นเพราะอัตราการเจริญเติบโตของประชากรมนุษย์เพิ่มมากขึ้น รวมถึงการเจริญเติบโตของบ้านเมืองเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ความต้องการในด้านปัจจัย 4 โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่อยู่อาศัยมีมากขึ้นตามไปด้วย เป็นผลให้ธุรกิจเกี่ยวกับหมู่บ้านจัดสรรเกิดขึ้นอย่างมากมายหลายรูปแบบ เพื่อรองรับกับ

ความต้องการของประชาชน บ้านจัดสรรจึงเป็นที่อยู่อาศัยอีกรูปแบบหนึ่งในสังคมที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง

การเข้ามาอยู่อาศัยในเขตเมือง จุดมุ่งหมายพื้นฐานของแต่ละครอบครัวก็คือ การได้มาซึ่งระบบที่อยู่อาศัยอย่างใดอย่างหนึ่ง ภายในเมืองแต่ละแห่งจะพบระบบการจัดการที่อยู่อาศัยอันหลากหลายสำหรับสมาชิกในสังคม

การจัดตั้งหมู่บ้านจัดสรรนั้น ได้มีพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน ได้กำหนดรายละเอียดและเงื่อนไขในการจัดสรรที่ดินไว้ พอสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. การจัดสรรที่ดิน หมายความว่า การจำหน่ายที่ดินที่ได้แบ่งเป็นแปลงย่อยรวมกันตั้งแต่สิบแปลงขึ้นไป ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งจากที่ดินแปลงเดียวกันหรือแบ่งจากที่ดินหลายแปลงที่มีพื้นที่ติดต่อกัน โดยได้รับทรัพย์สินหรือประโยชน์เป็นค่าตอบแทน และให้หมายความรวมถึงการดำเนินการดังกล่าวที่ได้มีการแบ่งที่ดินเป็นแปลงย่อยไว้ไม่ถึงสิบแปลงและต่อมาได้แบ่งที่ดินแปลงเดิมเพิ่มเติมภายในสามปี เมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนตั้งแต่สิบแปลงขึ้นไปด้วย

2. ให้มีคณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลาง มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายการจัดสรรที่ดิน วางระเบียบการจัดสรรที่ดิน ให้ความเห็นชอบข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดสรรที่ดินที่คณะกรรมการจัดสรรที่ดินจังหวัดเสนอ กำหนดแบบมาตรฐานของสัญญาจะซื้อจะขาย วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาเกี่ยวกับการจัดสรรที่ดิน

3. ให้มีคณะกรรมการจัดสรรที่ดินจังหวัดทุกจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ในการออกข้อกำหนดในการจัดสรรที่ดิน โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลาง พิจารณาคำขออนุญาต และออกใบอนุญาต ตรวจสอบการจัดสรรที่ดินให้เป็นตามวิธีการที่ได้รับอนุญาต

4. การออกข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดสรรที่ดิน ให้คณะกรรมการจัดสรรที่ดินจังหวัดกำหนดหลักเกณฑ์การจัดทำแผนผัง โครงการ และวิธีการในการจัดสรรที่ดินเพื่อประโยชน์เกี่ยวกับสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การคมนาคม การจราจร ความปลอดภัย การสาธารณสุข โภค และการผังเมือง ตลอดจนการอื่นที่จำเป็นในการจัดสรรที่ดินให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นของจังหวัดนั้น โดยกำหนดเงื่อนไขในสิ่งต่อไปนี้ด้วยคือ

4.1 ขนาดความกว้างและความยาวต่ำสุด หรือเนื้อที่จำนวนน้อยที่สุดของที่ดินแปลงย่อยที่จะจัดสรรได้

4.2 ระบบและมาตรฐานของถนนประเภทต่างๆทางเดินและทางเท้าในที่ดินจัดสรรทั้งหมด รวมทั้งการต่อเชื่อมกับถนนหรือทางสายนอกที่ดินจัดสรร

4.3 ระบบการระบายน้ำ การบำบัดน้ำเสีย และการกำจัดขยะสิ่งปฏิกูล

4.4 ระบบและมาตรฐานของสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะที่จำเป็นต่อการรักษาสภาพแวดล้อม การส่งเสริมสภาพความเป็นอยู่ และการบริหารชุมชน

5. การขออนุญาตจัดสรรที่ดินจะต้องขออนุญาตจากคณะกรรมการจัดสรรที่ดินจังหวัดของแต่ละจังหวัดตามที่ดินแห่งนั้นตั้งอยู่ โดยให้ผู้ที่ประสงค์จะจัดสรรที่ดินยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดหรือเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสาขา พร้อมหลักฐานดังนี้คือ โฉนดที่ดิน บันทึกยินยอมให้ทำการจัดสรรที่ดินของผู้ทรงบุริมสิทธิหรือผู้รับจ้าง (เฉพาะกรณี) แผนผังแสดงจำนวนที่ดินแปลงย่อยและเนื้อที่โดยประมาณ โครงการปรับปรุงที่ดินที่ขอจัดสรร การจัดให้มีสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะ แผนงาน โครงการ และระยะเวลาการบำรุงรักษาสาธารณูปโภค วิธีการจำหน่ายและการชำระราคา แบบสัญญาจะซื้อจะขาย ที่ตั้งสำนักงานของผู้ขอใบอนุญาต ซึ่งธนาคารที่จะเป็นผู้ค้ำประกันการจัดให้มีการบำรุงสาธารณูปโภคหรือบริการสาธารณะหรือการปรับปรุงที่ดิน

6. ให้มีการจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร โดยให้ผู้ที่ซื้อที่ดินจัดสรรจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนแปลงย่อยตามแผนผังโครงการมีมติให้จัดตั้ง และแต่งตั้งตัวแทนยื่นคำขอจดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานที่ดินพร้อมด้วยข้อบังคับ ซึ่งอย่างน้อยจะต้องมีรายการดังนี้คือ ชื่อนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร วัตถุประสงค์ ที่ตั้งสำนักงาน ข้อกำหนดเกี่ยวกับจำนวนกรรมการ และการเลือกตั้งกรรมการ ข้อกำหนดเกี่ยวกับการดำเนินงาน การบัญชีและการเงิน สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกการประชุมใหญ่

7. นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรที่จดทะเบียนแล้วมีฐานะเป็นนิติบุคคล และกำหนดให้มีคณะกรรมการหมู่บ้านจัดสรรเป็นผู้ดำเนินกิจการของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรตามกฎหมายและข้อบังคับของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรภายใต้การควบคุมดูแลของที่ประชุมใหญ่

8. นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรมีอำนาจหน้าที่ดังนี้คือ กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ สาธารณูปโภค กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการอยู่อาศัยและการเจรจาภายในที่ดินจัดสรร เรียกเก็บเงิน ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภค ยื่นคำร้องทุกข์หรือเป็นโจทก์ฟ้องแทนสมาชิก เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของสมาชิกตั้งแต่สิบรายขึ้นไป จัดให้มีบริการสาธารณะเพื่อสวัสดิการของสมาชิก หรือจัดสรรเงินหรือทรัพย์สินเพื่อสาธารณะประโยชน์

สำหรับชุมชนเมืองเอก ตำบลหลักหก จังหวัดปทุมธานี มีพื้นที่กว้างใหญ่เป็นหมื่นไร่ และมี บ้านพักอาศัยอยู่ในพื้นที่หลายหมื่นครัวเรือน แบ่งการปกครองออกเป็น 9 ชุมชนหรือ 9 โครงการ ซึ่งแต่ละโครงการมีผู้อยู่อาศัยหลากหลายรูปแบบทั้งอาคารพาณิชย์ บ้านเดี่ยว บ้านแฝด และทาวน์เฮ้าส์ การจัดวางผังของหมู่บ้านจะเป็นลักษณะกระจายเป็นวงกว้าง บางชุมชนต้องประสบปัญหาความแออัด หรือบางชุมชนต้องประสบภาวะทรุดโทรมรกร้าง ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยกระตุ้นการเกิดปัญหาตามมา มากมาย

แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากเหตุการณ์ภาวะน้ำท่วมในปี พ.ศ.2554 นั้น หลายชุมชนในเมืองเอก ได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาหลังจากอุทกภัยคลี่คลาย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาสาธารณูปโภคที่ไม่ได้มาตรฐาน ปัญหาการขาดการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชน รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ ชุมชน โครงการที่ 4 และ โครงการที่ 9 ภายใต้อำเภอเมืองเอก จึงได้ริเริ่มดำเนินจัดตั้ง คณะกรรมการประจำหมู่บ้านเพื่อทำหน้าที่ฝ่ายบริหารรวมทั้งจัดกิจกรรมประเภทต่างๆ ในด้านการรักษา ความปลอดภัย

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของประชาชนคณะผู้ศึกษาวิจัยได้แบ่งเป็น 4 ข้อ ย่อยดังนี้

1. ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชน
2. รูปแบบและขั้นตอนของการมีส่วนร่วมของประชาชน
3. ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน และ 4. ชุมชนกับการป้องกันอาชญากรรม

1. ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชน

ประพันธ์พงษ์ ชิมพงษ์ (2551) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า การมีส่วนร่วมเป็นผลมาจากการเห็นพ้องต้องกันในเรื่องของความต้องการและทิศทางการเปลี่ยนแปลง ความเห็นพ้องต้องกันนั้นจะมีมากพอจนเกิดความคิดริเริ่มโครงการเพื่อการปฏิบัติการ กล่าวคือ ต้องเป็นการเห็นพ้องต้องกันของคนส่วนใหญ่ที่จะเข้าร่วมปฏิบัติการนั้น และเหตุผลที่คนมาร่วมปฏิบัติการได้จะต้องตระหนักว่าการปฏิบัติการทั้งหมด โดยกลุ่ม หรือในนามของกลุ่มหรือกระทำการผ่านองค์กร ดังนั้นองค์กรจะต้องเป็นเสมือนตัวที่ทำให้การปฏิบัติการบรรลุถึงความเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ

2. รูปแบบและขั้นตอนของการมีส่วนร่วมของประชาชน

จินตวิริ์ เกษมสุข (2554) ได้กล่าวถึง รูปแบบของการมีส่วนร่วมคือการที่ประชาชนภายในพื้นที่มีการรวมกลุ่มในรูปของประชาคมหรือชุมชน ซึ่งเป็นแนวคิดที่สนับสนุน ความเข้มแข็งของชุมชนและสังคม โดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน ให้ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมแก้ไขปัญหา ซึ่งการแก้ไขปัญหา นั้นจำเป็นต้องมีความร่วมมือทำพร้อมๆ กันในทุกระดับ ต้องระดมทุกองค์ประกอบในสังคม โดยเฉพาะชุมชน เพื่อเสริมสร้างความเป็นชุมชน ให้มีความเข้มแข็ง สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตนเองซึ่งรูปแบบของการมีส่วนร่วมที่ดำเนินอยู่โดยทั่วไปสามารถสรุปได้เป็น 4 รูปแบบ คือ

1. การรับรู้ข่าวสาร (Public Information) ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการแจ้งให้ทราบถึงรายละเอียดของโครงการที่จะดำเนินการ รวมทั้งผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ทั้งนี้การได้รับ แจ้งข่าวสารดังกล่าวจะต้องเป็นการแจ้งก่อนที่จะมีการตัดสินใจดำเนิน โครงการ

2. การปรึกษาหารือ (Public Consultation) เป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมที่มีการจัดการหารือระหว่างผู้ดำเนินการ โครงการกับประชาชนที่เกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบ เพื่อรับฟังความคิดเห็นและตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความเข้าใจในโครงการและกิจกรรมมากขึ้น

3. การประชุมรับฟังความคิดเห็น (Public Meeting) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนและฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับโครงการหรือกิจกรรม และผู้มีอำนาจตัดสินใจในการทำโครงการหรือกิจกรรมนั้นได้ใช้เวทีสาธารณะในการทำความเข้าใจ และค้นหาเหตุผลในการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมในพื้นที่นั้น ซึ่งมีหลายรูปแบบได้แก่

3.1 การประชุมในระดับชุมชน (Community Meeting) โดยจัดขึ้นในชุมชนที่ได้รับผลกระทบ จากโครงการ โดยเจ้าของโครงการหรือกิจกรรมจะต้องส่งตัวแทนเข้าร่วม เพื่ออธิบายให้ที่ประชุมทราบถึง ลักษณะ โครงการและผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นและตอบข้อซักถาม

3.2 การประชุมรับฟังความคิดเห็นในเชิงวิชาการ (Technical Hearing) สำหรับโครงการที่มีข้อโต้แย้งในเชิงวิชาการ จำเป็นจะต้องเชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาจากภายนอกมาช่วยอธิบายและให้ความเห็น ต่อโครงการ ซึ่งผู้เข้าร่วมประชุมต้องได้รับทราบผลดังกล่าวด้วย

3.3 การประชาพิจารณ์ (Public Hearing) เป็นเวทีในการเสนอข้อมูลอย่างเปิดเผยไม่มีการปิดบัง ทั้งฝ่ายเจ้าของโครงการและฝ่ายผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากโครงการ ซึ่งจะต้องมีองค์ประกอบของผู้เข้าร่วมที่เป็นที่ยอมรับ มีหลักเกณฑ์และประเด็นในการพิจารณาที่ชัดเจน และแจ้งให้ทุกฝ่ายทราบทั่วกัน

4. การร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) เป็นเป้าหมายสูงสุดของการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งประชาชนจะมีบทบาทในการตัดสินใจได้เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของคณะกรรมการที่ เป็นผู้แทนประชาชนในพื้นที่

3. ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน

Cohen and Uphoff (1977) เสนอบริบทของการมีส่วนร่วมว่าในการพิจารณาการมีส่วนร่วมจะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมดังนี้

1. ปัจจัยทางกายภาพและชีวภาพ
2. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ
3. ปัจจัยทางการเมือง
4. ปัจจัยทางสังคม

5. ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม

6. ปัจจัยทางประวัติศาสตร์

นอกจากนี้ Cohen and Uphoff ยังได้เสนอเพิ่มเติมอีกว่ามีบุคคล 4 ฝ่าย ที่มีส่วนสำคัญในการมีส่วนร่วมใน โครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมชนบท ประกอบด้วยประชาชนในท้องถิ่น ผู้นำท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐและบุคคลภายนอก สำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้นมีปัจจัยหลายอย่างที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การมีส่วนร่วมได้แก่

1. อายุและเพศ
2. สถานภาพในครอบครัว
3. ระดับการศึกษาและสถานภาพในสังคม
4. อาชีพ
5. รายได้และทรัพย์สิน
6. ระยะเวลาในท้องถิ่นและระยะเวลาที่อยู่ในโครงการ
7. พื้นที่ดินถือครองและสถานภาพการทำงาน

4. ชุมชนกับการป้องกันอาชญากรรม

การที่ชุมชนจะมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม หรือการจัดตั้งให้สมาชิกในชุมชนมีความพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับอาชญากรรม

นอกจากนี้การจัดตั้งประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมในชุมชนต้องมีสิ่งเหล่านี้คือ

1. การให้ความรู้เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ คุณค่า และประโยชน์ของกิจกรรมนั้น
2. ให้หลักการและเหตุผลว่าทำไมเขาจึงต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม
3. ให้ทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมโดยพยายามที่จะไม่รบกวนงานการตามปกติของเขา
4. ลดความกลัวที่จะถูกคนร้ายกลับมาแก้แค้น

โดยบุคคลที่จะเข้ามาริเริ่มกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมก็ได้แก่ บุคคลที่มีศักยภาพ ซึ่งเป็นแนวทางที่จะทำให้การป้องกันอาชญากรรมในชุมชนประสบความสำเร็จ บุคคลที่มีศักยภาพ อาจได้จากบุคคลที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาแล้ว เช่น เคยถูกขโมยขึ้นบ้าน เคยถูกวิ่งราวทรัพย์ หรือเคยเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำของพวกนักเลงอันตราย นอกจากนี้บุคคลที่ควรเข้าร่วมโครงการอย่างยิ่งได้แก่ ผู้นำชุมชนที่มีความตระหนักถึงพิษภัยของอาชญากรรม ส่วนองค์กรที่เป็นผู้ริเริ่มประสานงาน อาจเป็นทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน เมื่อได้บุคคลที่จะมาเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมในชุมชนแล้ว ลำดับต่อไปเป็นการชักจูงให้สมาชิกในชุมชนมาร่วมโครงการ โดยหลักการดังนี้

1. รมรงค์สร้างความรู้และความตระหนัก โดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในชุมชน คนในชุมชนจะเข้าช่วยเหลือได้อย่างไร เขาจะได้รับประโยชน์อะไร การสร้างกระแสดังกล่าวต้องอาศัยกำลังจากสื่อพื้นที่ วิทยุ ป้ายติดประกาศ นิทรรศการ โทรทัศน์
2. โครงการย่อย ได้แก่ การสร้างโครงการย่อยๆหลายโครงการในชุมชนเช่น โครงการสายตรวจเพื่อนบ้าน ฝากบ้านไว้กับตำรวจ โครงการตาเหยี่ยว เป็นต้น
3. การสร้างระบบควบคุมทางสังคมอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้มีอยู่ในสังคมอยู่แล้วแต่เสื่อมลง ซึ่งควรเสริมให้แข็งแรงขึ้นเพราะในอดีตสามารถใช้ได้ผล เช่น การประณามทางสังคม การคว่ำบาตรคือ การลงโทษทางสังคมนั่นเอง

การใช้ทรัพยากรในชุมชนให้เป็นประโยชน์ก็เป็นเรื่องสำคัญในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ยอมรับกันว่าทรัพยากรในชุมชนนั่นเองเป็นสิ่งที่ช่วยป้องกันอาชญากรรมให้กับสมาชิกในชุมชนมาก

ที่สุด จึงควรสร้างพลังในชุมชนก่อนเพื่อแก้ปัญหาในชุมชน โดยวิเคราะห์จากโครงการและบทบาทของกลุ่มทั้งหลายที่เป็นทรัพยากรในชุมชนอยู่แล้วเช่น

บทบาทของโรงเรียน ต้องเป็นสถานที่สร้างทัศนคติ ปลุกฝังวัฒนธรรมย่อย และอบรมบ่มนิสัยให้นักเรียนปฏิบัติตัวไปในทางที่ดีต่อจากครอบครัว แต่ถึระบบการเรียนรู้ทางสังคม เกิดความล้มสลายหรือระบบการเรียนรู้ควบคุมภายในโรงเรียนล้มเหลว ย่อมก่อให้เกิดเด็กมีปัญหาภายในสังคมต่อไป ปัญหาเด็กหนีเรียน ดิกัน เกเร เป็นอันธพาล ลักขโมย จึงพบเห็นได้มากขึ้น บทบาทของอาจารย์สถาบันการศึกษา จึงควรได้รับการให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันพฤติกรรมกระทำผิดของอาชญากรรมรุ่นเยาว์

บทบาทของวัด การบ่มเพาะทางศีลธรรมจรรยา มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง แต่ปัจจุบันสมาชิกในสังคมห่างเหินกับศาสนามากขึ้นทุกที บทบาทของวัดปัจจุบันเป็นเพียงที่ทำพิธีกรรมทางศาสนาเช่น งานศพ งานบวช เท่านั้น เราสามารถที่จะทำให้วัดเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนในชุมชนได้เป็นดังในอดีตหรือไม่ การสมัคสมานสามัคคีทำกิจกรรมต่างๆควรจัดที่วัดอีกครั้งเช่น การอบรมผู้นำชุมชน งานนันทนาการรื่นเริง เป็นต้น

บทบาทของสื่อมวลชน ในท้องถิ่นควรให้ความรู้แก่คนชุมชนและรณรงค์ให้ประชาชนเห็นประโยชน์และริเริ่มโครงการป้องกันอาชญากรรม

บทบาทขององค์กรธุรกิจ ในชุมชน โดยมีการประสานงานระหว่างภาคธุรกิจให้เงินทุนสนับสนุนหรือให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม

บทบาทของอาสาสมัคร ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเยาวชน สตรี ศาสนา สหภาพแรงงาน เกษตรกรก็สามารถริเริ่มโครงการเองได้โดยเป็นกิจกรรมพิเศษซึ่งไม่ใช่จุดประสงค์ดั้งเดิมของกลุ่ม

บทบาทของนักการเมืองท้องถิ่น ต้องเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญในการระดมทุนมาสร้างโครงการกิจกรรมป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งต้องคอยควบคุมดูแล วางแผนผังที่พักอาศัย เตรียมความพร้อมด้านบุคคลากร แต่ปัจจุบันยังไม่เห็นบทบาทของนักการเมืองในด้านนี้เท่าใดนัก

บทบาทของสถานพยาบาลในชุมชน คอยช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาทางจิตใจหรือมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมหรือให้คำปรึกษากับผู้ปกครองในการจัดการกับเด็กที่มีปัญหา

2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรม การตรวจสอบผลงานและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

กฤษมกฤษฎ์ บุรณภักดี (2550) ทำการศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมระดับชุมชน โดยกระบวนการมวลชนสัมพันธ์: ศึกษาเฉพาะกรณี สถานีตำรวจนครบาลวังทองหลาง พบว่า 1.) ประสิทธิภาพของมวลชนสัมพันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูงในแง่ที่กระบวนการดังกล่าวส่งเสริมให้ประชาชนแสดงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นสถาบันหลักของชาติประเทศไทยและส่งเสริมความเข้าใจและความร่วมมือกับหน่วยงานราชการอื่นๆ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมและยาเสพติด 2.) จิตสำนึกของอาสาสมัครและตำรวจที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับค่อนข้างสูงในแง่ของความตั้งใจและการอุทิศตนต่องานที่ได้รับมอบหมาย และในแง่ของความรับผิดชอบในการให้บริการต่อประชาชนและชุมชน และ 3.) การมีส่วนร่วมของประชาชนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ประชาชนในชุมชนมีความกระตือรือร้นที่ตอบสนองและร่วมมือกับกระบวนการมวลชนสัมพันธ์ที่นำเข้ามาโดยอาสาสมัครและตำรวจที่เกี่ยวข้อง

ชัยวัสส์ เอกภพณรงค์ (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมกรณีศึกษา: สถานีตำรวจนครบาลบุคคโล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีสถานภาพโสด มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าจำนวน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10,001-20,000 บาท และมีอาชีพทำงานบริษัทเอกชนพักอาศัยอยู่ในชุมชนมากกว่า 21 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจต่อปัญหาอาชญากรรมและงานตำรวจชุมชนสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงซึ่งแสดงให้เห็นว่าประชาชนในพื้นที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นอย่างดีและยังแสดงให้เห็นว่าการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมรวมถึงงานตำรวจชุมชนสัมพันธ์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถเข้าถึงประชาชนในชุมชนได้อย่างทั่วถึง ทักษะการมีส่วนร่วมของชุมชนในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม จากกลุ่มตัวอย่างพบว่าด้านการมีส่วนร่วมภายในชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างมีทักษะความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น แสงสว่างทางเดินทำให้ดูปลอดภัยโปร่งและง่ายต่อการมองเห็นรวมทั้งการสอดส่อง ตรวจสอบ

ตราและมีการเฝ้าระวังเป็นประจำจะช่วยป้องกันอาชญากรรมได้ ด้านการมีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในการป้องกันอาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการเข้มงวดกวาดขันตรวจ ตราร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ ในหน่วยช่วยช่วยป้องกันปัญหาอาชญากรรมได้ และจำนวน อาชญากรรมจะลดลงได้หากประชาชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจร่วมมือกันเป็นอย่างดี และกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติไม่ แน่ใจว่าควรให้ประชาชนมีสิทธิในการจับกุมคนร้ายส่งตำรวจ ด้านการมีส่วนร่วมกับงานตำรวจชุมชน สัมพันธ์ในการป้องกันอาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ ควรจัดอบรมประชาชนให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมายให้มากขึ้นและควรจัดอบรมให้ ความรู้ความเข้าใจการป้องกันแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะป้องกันอาชญากรรมได้ นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างมี ทัศนคติเห็นด้วยว่าภาพลักษณ์ของตำรวจมีผลต่อความร่วมมือของประชาชน แต่กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติไม่ เห็นด้วยกับการแจ้งเหตุหรือเบาะแสคนร้าย จะต้องแจ้งเฉพาะตรวจที่คุ้นเคยเท่านั้น ส่วนผลการ สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนร่วมเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่ที่มีการ แสวงหาความร่วมมือจากประชาชนโดยให้ประชาชนแจ้งเบาะแส แหล่งอาชญากรรม เพื่อเจ้าหน้าที่จะ ได้ดำเนินการจับกุมและปราบปราม มีการให้ความรู้แก่ประชาชนเรื่องชุมชนเข้มแข็งให้ชุมชนสามารถ ป้องกันตนเองจากอาชญากรรมได้ นอกจากนั้นยังมีการออกตรวจเยี่ยมประชาชนรับเรื่องราวร้องทุกข์ ของประชาชนตลอดรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อนำมาใช้วางแผนในการป้องกันอาชญากรรม

อุทิศ แสงสว่าง (2550) ทำการศึกษาเรื่องความร่วมมือของประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจในการ ป้องกันอาชญากรรมในเขตพื้นที่รับผิดชอบสถานีตำรวจภูธรเมืองอุบลราชธานี พบว่าการให้ความ ร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับตนเองและครอบครัว การให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ ตำรวจในการแจ้งเหตุอาชญากรรม การแจ้งเบาะแสในการติดตามคนร้าย การเป็นพยานในคดีอาญา ต่างๆ และการติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันการเกิดและการปราบปรามอาชญากรรมอยู่ใน ระดับปานกลาง ส่วนความร่วมมือเข้ารับการฝึกอบรมหรือเข้าร่วมอบรมกิจกรรมการป้องกัน อาชญากรรมพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือน้อย เช่นเดียวกับการให้ความร่วมมือในการแจ้ง เบาะแสของผู้ที่จะลงมือกระทำผิดกฎหมาย การให้ความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการจับกุมคนร้าย การแนะนำเพื่อนบ้านในการป้องกันอาชญากรรม ทั้งนี้ประชาชนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือในการแจ้ง เหตุโดยเร่งด่วนเมื่อคิดว่าไม่เป็นอันตรายต่อชีวิตและครอบครัว แต่มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่ให้ความ ร่วมมือ โดยคิดว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สำหรับลักษณะการให้ความร่วมมือในการป้องกัน ตนเองและครอบครัวของประชาชนส่วนใหญ่จะใช้วิธีลี้ภัยสุนัขให้เฝ้าบ้าน การสร้างบ้านที่รั้วแข็งแรง และมั่นคง การติดตั้งเหล็กดัด และการติดตั้งไฟฟ้าส่องแสงสว่างรอบๆ บ้านให้เพียงพอ มีเพียงส่วนน้อย เท่านั้นที่ใช้วิธีจ้างคนงาน เตรียมอาวุธ และติดตั้งสัญญาณเตือนภัยไว้ป้องกันทรัพย์สิน

วิษณุ สุระวดี (2551) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชน: กรณีศึกษาโครงการพื้นที่ปลอดภัยตลาดอมรพันธ์ของท้องที่สถานีตำรวจนครบาล พหลโยธิน ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนอยู่ในระดับน้อย จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลาการเข้าร่วมโครงการ และปัจจัยเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน ส่งผลให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้จากการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า อาชีพ รายได้ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนเพศ ระยะเวลาการเข้าร่วมโครงการ และปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจของประชาชนมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อนุชัช จินดารัตน์ (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การให้ความร่วมมือของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจในเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี พบว่า 1.) ระดับการให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจในเขตอำเภอเมือง โดยรวมอยู่ในระดับมาก แยกเป็นรายด้าน การให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมด้านความปลอดภัยชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในระดับปานกลาง การให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันปราบปรามด้านยาเสพติดอยู่ในระดับมาก 2.) เปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ประชาชนที่มีเพศต่างกัน ให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยรวมไม่ต่างกัน และประชาชนที่มีอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลาที่พักอาศัย และความรู้ความเข้าใจต่างกัน การให้ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปรีชา สาวม่วง (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของผู้นำชุมชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตอำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน พบว่า 1.) ผู้นำชุมชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่าเมื่อพบการกระทำผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมจะให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่อย่างเต็มที่ โดยคิดว่าเป็นหน้าที่ส่วนหนึ่งที่จะต้องปฏิบัติทั้งนี้ส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการประสบภัยจากโจรผู้ร้าย การให้ความร่วมมือของผู้นำชุมชนเพื่อเป็นการป้องกันภัยจากโจรผู้ร้ายส่วนใหญ่ระบุว่าได้มีการปฏิบัติในจำนวน 5 ประเด็น ได้แก่ การจัดเวรยาม การตั้งกฎกติกาของหมู่บ้าน การไถ่เกี้ย ประณีประนอมข้อพิพาทการควบคุมบุคคลกลุ่มเสี่ยง และการแจ้งเบาะแสของคนร้าย

สำหรับประชาชนในหมู่บ้านส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการประสบภัยจากโจรสลัด ผู้นำชุมชนมีความวิตกกังวลบ้างเล็กน้อยเกี่ยวกับการประสบภัยจากโจรสลัดของประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน 2.) ในด้านทัศนคติของผู้นำชุมชนที่มีต่อการป้องกันอาชญากรรม พบว่า ผู้นำชุมชนให้ความสนใจเป็นอย่างมากต่อข่าวสารที่เกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมและการป้องกันปราบปรามและมีความมั่นใจบ้างต่อการปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่จะมีความมั่นใจเป็นอย่างมากถ้าหากเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีกับผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม และพบว่าผู้นำชุมชนส่วนใหญ่ได้ร่วมกับประชาชนจัดตั้งเวรยามเพื่อเป็นการป้องกันโจรสลัดในชุมชน 3.) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความร่วมมือของผู้นำชุมชน พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน ภูมิลำเนาเดิม ศาสนา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน ที่อยู่อาศัยในเขตและนอกเขตเทศบาลตำบลท่าวังผา ระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปัจจุบัน การมีประสบการณ์ในการอบรมหรือเข้าร่วมกิจกรรม การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 กับความร่วมมือของผู้นำชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมเกือบทุกประเด็นจาก 11 ประเด็น ยกเว้นใน 3 ประเด็นคือ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนาเดิม และเขตที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด 4.) ปัญหาอุปสรรคในด้านความร่วมมือของผู้นำชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า ผู้นำชุมชนได้ให้ความร่วมมือกับภาคราชการ ในกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมน้อยกว่าเท่าที่ควร เช่น การให้ความร่วมมือในการตรวจค้นหรือตรวจยึด การอบรมให้ความรู้ในการป้องกันอาชญากรรม การช่วยระงับเหตุหรือจับกุม การเป็นพยาน และการแจ้งเหตุคนร้ายกำลังทำความผิด เหตุผลที่ผู้นำให้ความร่วมมือน้อยน่าจะเป็นเพราะการปฏิบัติดังกล่าวมีความเสี่ยงต่ออันตรายสูงหรือเป็นการปฏิบัติที่มีความยุ่งยาก

ดำรง ลิวัฒน์ โสภา (2554) ทำการศึกษาเรื่อง การป้องกันอาชญากรรมในชุมชน: กรณีศึกษาประชาชนในพื้นที่ เทศบาลตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่าประชาชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 61.8 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 39.4 สถานภาพโสด ร้อยละ 47.7 มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 49.0 รายได้ต่อเดือนไม่เกิน 8,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.0 อาชีพบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 29.5 ส่วนใหญ่มีลักษณะที่พักอาศัยแบบบ้านเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 53.1 มีสถานภาพเป็นสมาชิกในชุมชน คิดเป็นร้อยละ 88.0 ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในชุมชนเป็นระยะเวลามากกว่า 15 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 38.0 และประชาชนส่วนใหญ่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากสื่อโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 77.6 สถานการณ์อาชญากรรมในพื้นที่โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีระดับความ

รุนแรงในด้านต่างๆ ดังนี้อันดับที่ 1 ด้านยาเสพติด รองลงมา ด้านการพนัน และอันดับที่ 3 ด้านคอมพิวเตอร์ การเปรียบเทียบวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุระดับการศึกษา อาชีพ ลักษณะที่พักอาศัย และระยะเวลาที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนแตกต่างกัน มีวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรม ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมแตกต่างกัน การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเขตเทศบาลตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี กับวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของประชาชน พบว่า โดยภาพรวมวิธีการป้องกันอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเขตเทศบาลตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี มีความสัมพันธ์กับสถานการณ์ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก นั้นใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Research) โดยผู้วิจัยได้จำแนกวิธีการศึกษาวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอนคือ

1. ศึกษาจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอก รวมถึงการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมชุมชนเมืองเอก
2. สอบถามสภาพปัญหาของชุมชนเมืองเอกและแนวทางแก้ไขจาก เจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ ผู้นำ และรองผู้นำชุมชน นายกเทศมนตรีตำบลหลักหกและเจ้าหน้าที่เทศบาล อาจารย์และบุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิตผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และผู้เชี่ยวชาญจาก โรงเรียนนายร้อยตำรวจ โดยการสนทนากลุ่ม (Focus Group)
3. สอบถามและทราบความคิดเห็นของประชาชนที่อาศัยในชุมชนเมืองเอก โดยแบบสอบถาม
4. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยเชิงปริมาณใช้สถิติวิเคราะห์และเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อนำไปอภิปรายและสรุปผลในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในวิธีการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาตามลักษณะของกลุ่มเป้าหมายดังนี้

3.1.1 การศึกษาเชิงปริมาณ

ประชากรเป็นประชาชนที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเอก โครงการที่ 1 ถึงโครงการที่ 9 ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ทั้งประชากรหลักและประชากรแฝง โดยประชากรจริงอันเป็นประชากรที่พักอาศัยอยู่ภายในโครงการเมืองเอกโครงการที่ 1 ถึงโครงการที่ 9 มีจำนวน 13,360 คน (เทศบาลตำบลหลักหก, 2557) ประชากรแฝงอันประกอบด้วยนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต 15,807 คน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 22,387 คน โรงเรียนบ้านพลอย 375 คน โรงเรียนเมืองเอกศึกษา 1,000 คน โรงเรียนเซนโยเซฟเมืองเอก 1,000 คน (โครงการปรับปรุงชุมชนหมู่บ้านเมืองเอก, 2557) อย่างไรก็ตามจำนวนประชากรแฝงนั้นมีการเข้าออกเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ดังนั้นจึงไม่อาจทราบจำนวนประชากรที่แท้จริงในพื้นที่ของโครงการได้หากแต่สามารถกระทำได้เพียงประมาณจำนวนประชากรทั้งหมดที่พักอาศัยอยู่ในโครงการโดยคร่าวเท่านั้น โดยผู้วิจัยประมาณได้ว่ามีจำนวนประชากรที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่โครงการทั้งประชากรจริงและประชากรแฝงรวมทั้งสิ้นประมาณ 50,000 คน

กลุ่มตัวอย่าง การคัดเลือกกลุ่มประชากรที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 1 ถึงโครงการที่ 9 ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ทั้งประชากรหลักและประชากรแฝงโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ (Systematic Sampling) จำนวนจากจากสูตรหาขนาดตัวอย่างเมื่อไม่ทราบค่าที่แน่ชัดของประชากร (Cochran, 1977 อ้างใน ชีรวุฒิ เอกะกุล, 2543) โดยมีสูตรการคำนวณดังต่อไปนี้

$$n = \frac{z^2 \sigma^2}{e^2}$$

เมื่อ n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

σ คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวอย่าง

e คือ ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ (กรณีไม่ทราบ ค่า σ สามารถกำหนดค่า e เป็นเปอร์เซ็นต์ของ σ เช่น 8% ของ σ ($e=0.08\sigma$) หรือ 10% ของ σ ($e=0.10\sigma$))

Z คือ ค่า Z ที่ระดับความเชื่อมั่นหรือระดับนัยสำคัญ (ถ้าระดับความเชื่อมั่น 95% หรือระดับนัยสำคัญ 0.05 มีค่า $Z=1.96$, ถ้าระดับความเชื่อมั่น 99% หรือระดับนัยสำคัญ 0.01 มีค่า $Z=2.58$)

แทนค่า

$$N = (1.96)^2(0.50)^2/(0.07)^2 = 392$$

ผู้วิจัยเพื่อการสูญเสียของแบบสอบถามเป็นจำนวน 10% ซึ่งเท่ากับ 39 ชุด ดังนั้นผู้วิจัยจะทำการเก็บแบบสอบถามจำนวนรวม 431 ชุด แต่เลือกที่สมบูรณ์ที่สุดเพียง 400 ชุดเท่านั้น

2. การศึกษาเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

1. กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ชุมชนเมืองเอก ได้แก่ สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต สถานีตำรวจภูธรประตู่ น้ำพองกรณ์ และสถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต รวมทั้งสิ้น 3 ท่าน
2. กลุ่มผู้นำชุมชน ได้แก่ ผู้นำชุมชนและรองผู้นำชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 1 ผู้นำชุมชนและรองผู้นำชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 4 รวมทั้งสิ้น 4 ท่าน (เนื่องจากเป็น 2 โครงการที่มีขนาดใหญ่ที่สุดและมีการจัดตั้งผู้นำชุมชนและรองผู้นำชุมชน)
3. กลุ่มเทศบาลตำบลหลักหก ได้แก่ นายกเทศมนตรีตำบลหลักหก และหัวหน้างานป้องกันเทศบาลตำบลหลักหก รวมทั้งสิ้น 2 ท่าน
4. กลุ่มมหาวิทยาลัยรังสิต ได้แก่ คณาจารย์วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ สำนักงานปกครองและรักษาความปลอดภัย สำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ สำนักงานพลังงานและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสิ้น 9 ท่าน
5. กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ และกรมคุมประพฤติ รวมทั้งสิ้น 7 ท่าน รวมจำนวนผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่มทั้งสิ้น 25 ท่าน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นใช้การประชุมกลุ่มย่อยโดยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group)

3.2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมาจากการศึกษาแนวความคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และโดยอาศัยการปรับแบบสอบถามจาก แบบสำรวจความกลัวอาชญากรรม

((Fear of Crime Perception Index) May et.al., 2008) โดยผู้วิจัยได้ทำการแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ภูมิภาค อาชีพ ระดับการศึกษาสถานภาพสมรส อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน โครงการที่พักอาศัย และช่องทางและความถี่ในการติดตามข่าวสาร ผู้วิจัยจะทำการจัดกลุ่มของตัวอย่างแต่ละประเภทด้วยวิธีการการจัดกลุ่มแบบระฆังคว่ำโดยประยุกต์จากเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2554)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมและความคิดเห็นส่วนบุคคล จำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความกลัวอาชญากรรม เป็นแบบประมาณค่า 4 ระดับ ลักษณะของข้อความที่ใช้มีทั้งลักษณะในเชิงบวกและเชิงลบ จำนวน 20 ข้อ โดยมีการแปลความหมายได้ดังนี้

ไม่เคย หมายถึง ไม่เคยมีเหตุการณ์ อាកาศ ความรู้สึก หรือไม่เห็นด้วยกับเรื่องนั้นๆ

เล็กน้อย หมายถึง เคยมีเหตุการณ์ อាកาศ ความรู้สึกในเรื่องนั้นๆ เพียงเล็กน้อย หรือเห็นด้วยกับเรื่องนั้นๆ เพียงเล็กน้อย

มาก หมายถึง เคยมีเหตุการณ์ อាកาศ ความรู้สึกในเรื่องนั้นๆ มาก หรือเห็นด้วยกับเรื่องนั้นๆ มาก

มากที่สุด หมายถึง เคยมีเหตุการณ์ อាកาศ ความรู้สึกในเรื่องนั้นๆ มากที่สุด หรือเห็นด้วยกับเรื่องนั้นๆ มากที่สุด

ข้อความทางบวก จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 10, 11, 13 ข้อความทางลบจำนวน 17 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 ส่วนเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความกลัวอาชญากรรมปรากฏดังตารางที่ 3.1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความกลัวอาชญากรรม

ระดับความกลัว	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
มากที่สุด	3	0
มาก	2	1
เล็กน้อย	1	2
ไม่เลย	0	3

เมื่อรวบรวมข้อมูลแจกแจงความถี่แล้วใช้คะแนนเฉลี่ยของตัวอย่างแบ่งระดับความกลัวเป็น 4 ระดับ โดยประยุกต์จากเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2554)

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของความกลัวอาชญากรรม

ระดับคะแนน	ความหมาย
2.50 – 3.00	กลัวมากที่สุด
1.50 - 2.49	กลัวมาก
0.50 - 1.49	กลัวเล็กน้อย
0.00 - 0.49	ไม่กลัวเลย

3.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพโดยวิธีการสนทนากลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้เป็นการตั้งคำถามซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นประกอบด้วยคำถามตามวัตถุประสงค์ โดยคำถามสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมของแต่ละสถานการณ์ ผู้วิจัยจะเปิดโอกาสให้ผู้ร่วมสนทนากลุ่มสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่ แต่ในขณะเดียวกันเนื้อหาในสนทนาจะไม่หลุดจากกรอบที่ผู้วิจัยต้องการมากนักและผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มยังสามารถเพิ่มเติมคำถามที่สนใจได้ทันทีในขณะที่ทำการสนทนากลุ่มประเด็นในการสนทนากลุ่มประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอก

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

3.2.3 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ดังนี้

การหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำถามในแต่ละข้อว่าตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้หรือไม่ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงเพื่อดำเนินการในขั้นต่อไป

การหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Try Out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงหรือเหมือนกับตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ (Item Analysis) โดยวิธีการหาความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Method) โดยใช้สูตรของ Pearson Product Moment Correlation Coefficient โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและทีมงานผู้ช่วยวิจัยทั้งข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed method) โดยที่ผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพก่อน แล้วทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ โดยมีรายละเอียดได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติบรรยาย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที สถิติเอฟและเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสพการณ์และการรับทราบปัญหาอาชญากรรม

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก

4.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

ผู้วิจัยวิเคราะห์จำนวน และค่าร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ภูมิลำเนาเดิม ศาสนา ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน โครงการที่พัก แสดงดังตารางที่ 4.1-4.9

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน และร้อยละของเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	159	39.80
หญิง	241	60.20
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงมากที่สุด ร้อยละ 60.20 รองลงมาเป็นเพศชาย ร้อยละ 39.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวน และร้อยละของอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
15-20 ปี	183	45.80
21-30 ปี	138	34.50
31-40 ปี	36	9.00
41-50 ปี	31	7.70
51-60 ปี	11	2.70
61 ปีขึ้นไป	1	0.30
รวม	400	100.00

หมายเหตุ มีฐานอายุเท่ากับ 21 ปี

จากตารางที่ 4.2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีมีฐานอายุเท่ากับ 21 ปี โดยมีช่วงอายุระหว่าง 15-20 ปีมากที่สุด ร้อยละ 45.80 รองลงมาคือช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 34.50 และมีช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 9.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวน และร้อยละของภูมิภาค

ภูมิภาคเดิม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคเหนือ	39	9.70
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	47	11.80
ภาคกลาง	237	59.30
ภาคตะวันออก	27	6.70
ภาคใต้	50	12.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีภูมิภาคเดิมอยู่ในภาคกลางมากที่สุด ร้อยละ 59.30 รองลงมาคือภาคใต้ ร้อยละ 12.50 และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 11.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวน และร้อยละของศาสนา

ศาสนา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พุทธ	372	93.00
คริสต์	15	3.80
อิสลาม	13	3.20
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามนับถือศาสนาพุทธมากที่สุด ร้อยละ 63.00 รองลงมา เป็นนับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 3.80 และนับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 3.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	21	5.20
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	58	14.50
อนุปริญญา-ปริญญาตรี	311	77.80
สูงกว่าปริญญาตรี	10	2.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามจบการศึกษาระดับอนุปริญญาถึงปริญญาตรีมากที่สุด ร้อยละ 77.80 รองลงมาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ร้อยละ 14.50 และจบการศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 5.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวน และร้อยละของสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	332	83.00
สมรส	56	14.00
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	12	3.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีสถานภาพสมรสโสดมากที่สุด ร้อยละ 83.00 รองลงมาสมรสแล้ว ร้อยละ 14.00 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 3.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	11	2.80
พนักงานบริษัทเอกชน	27	6.70
รับจ้างทั่วไป	31	7.70
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	65	16.00
แม่บ้าน	1	0.30
นิสิต/นักศึกษา	260	65.00
อื่น ๆ	6	1.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.7 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิต/นักศึกษามากที่สุด ร้อยละ 65.00 รองลงมา มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 16.00 และรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 7.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวน และร้อยละของรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตั้งแต่ 5,000 บาทลงไป	46	11.50
50,001-10,000 บาท	201	50.30
10,001-20,000 บาท	110	27.50
20,001-30,000 บาท	22	5.50
30,001-40,000 บาท	10	2.50
40,001 บาทขึ้นไป	11	2.70
รวม	400	100.00

หมายเหตุ มัธยฐานรายได้เท่ากับ 10,000 บาท

จากตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีมาตรฐานรายได้ต่อเดือนเท่ากับ 10,000 บาท โดยมีช่วงรายได้ต่อเดือน 5,000-10,001 บาท ร้อยละ 50.30 รองลงมา มีช่วงรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ร้อยละ 27.50 และมีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,000 บาทลงไป ร้อยละ 11.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวน และร้อยละของโครงการที่พักอาศัย

โครงการที่พักอาศัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.	147	36.80
2.	14	3.40
3.	10	2.40
4.	78	19.50
5.	9	2.30
6.	88	22.00
7.	5	1.30
8.	6	1.50
9.	43	10.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามพักอาศัยอยู่ในโครงการที่ 1 มากที่สุด ร้อยละ 36.80 รองลงมาโครงการที่ 6 ร้อยละ 22.00 และโครงการที่ 4 ร้อยละ 19.50 ตามลำดับ

4.1.2 ผลการวิเคราะห์ประสบการณ์และการรับทราบปัญหาอาชญากรรม

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวน และร้อยละของประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้ให้ข้อมูลภายในเมืองเอก (ในรอบ 1 ปี)

ประสบการณ์เกี่ยวกับ อาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยเลย	353	88.20
1-2 ครั้ง	35	8.80
3-5 ครั้ง	4	1.00
6-11 ครั้ง	4	1.00
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	4	1.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกับตนเองและครอบครัวภายในเมืองเอกเลยมากที่สุด ร้อยละ 88.20 รองลงมา 1-2 ครั้ง ร้อยละ 8.80 และ 3-5 ครั้ง 6-11 ครั้ง ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป ร้อยละ 1.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวน และร้อยละของการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดกับผู้อื่นภายในเมืองเอก (ในรอบ 1 ปี)

การรับทราบถึงปัญหา อาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยเลย	93	23.30
1-2 ครั้ง	106	26.50
3-5 ครั้ง	95	23.70
6-11 ครั้ง	74	18.50
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	32	8.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมกับคนอื่นภายในเมืองเอก 1-5 ครั้ง ร้อยละ 26.50 รองลงมา 3-5 ครั้ง ร้อยละ 23.70 และไม่เคยรับทราบเลย ร้อยละ 22.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวน และร้อยละของความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก

ปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชีวิต ร่างกาย และเพศ		
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	15	3.70
ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	6	1.50
ทำให้ตายโดยประมาท	3	0.70
พยายามฆ่า	3	0.70
ทำร้ายร่างกาย	58	14.50
ข่มขืนกระทำชำเรา	14	3.50
ประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน		
ลักทรัพย์	106	26.50
วิ่งราวทรัพย์	55	13.80
ริดเอาทรัพย์	7	1.80
กรรโชกทรัพย์	18	4.50
ชิงทรัพย์	42	10.50
ปล้นทรัพย์	33	8.30
รับของโจร	-	-
ทำให้เสียทรัพย์	11	2.70
เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความสนใจ		
โจรกรรมรถจักรยานยนต์	19	4.80
โจรกรรมรถยนต์	3	0.70
ลักพาเรียกค่าไถ่	-	-
ถือโงก	-	-
ยักยอก	-	-
รัฐเป็นผู้เสียหาย		
อาวุธปืน	-	-
การพนัน	1	0.30
ยาเสพติด	6	1.50

ปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การค้าประเวณี	-	-
มีและเผยแพร่วัตถุลามก	-	-
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกมากที่สุด คือ ลักทรัพย์ ร้อยละ 26.50 รองลงมา คือ ทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 14.50 และวิ่งราวทรัพย์ ร้อยละ 13.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงจำนวน และร้อยละของความคิดเห็นต่อสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก

สาเหตุของปัญหาอาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีสถานเรียงรมย์	251	63.90
มีการค้าสุรา / เบียร์	202	51.40
มีบ่อนการพนัน / โต๊ะบอล	178	45.40
มีการค้าประเวณี	45	11.50
การระบาดของยาเสพติด	211	53.70
การมั่วสุมของวัยรุ่น	212	53.90
บ้านและชุมชนหนาแน่นเกินไป	77	19.60
ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ	88	22.40
คนต่างถิ่นเข้ามาอยู่มากขึ้น	118	30.00
คนต่างด้าวเข้ามาอยู่มากขึ้น	93	23.70
ศีลธรรมเสื่อมทราม	107	27.20
มาตรการรักษาความปลอดภัยไม่ดี	169	43.00
เป็นชุมชนเปิด สามารถเข้า-ออกได้สะดวก	132	33.60

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกโดยคิดว่าจะเกิดจากการมีสถานเรียงรมย์มากที่สุด ร้อยละ 63.90 รองลงมาการมั่วสุมของวัยรุ่น ร้อยละ 53.90 และการระบาดของยาเสพติด ร้อยละ 53.70 ตามลำดับ

4.1.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก

ตารางที่ 4.14 ระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก

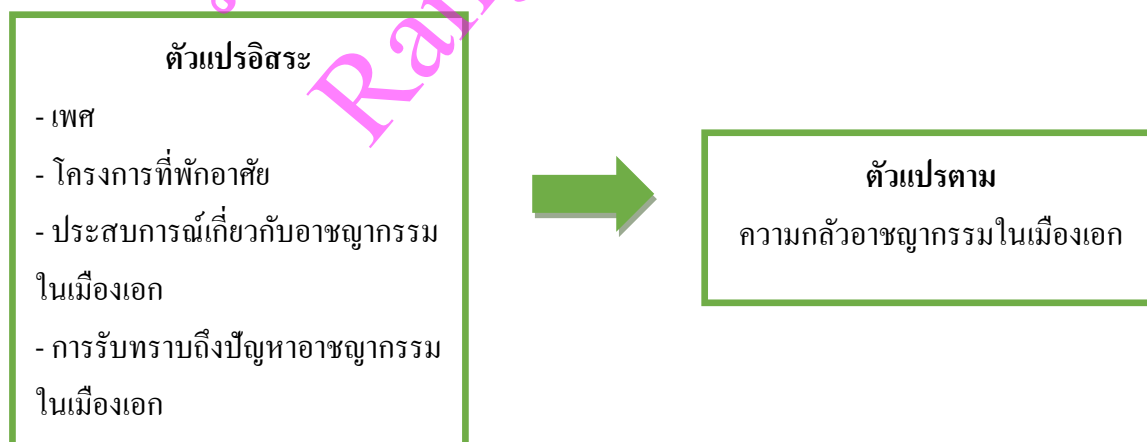
ความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านกลัวว่าจะถูกข่มขืน หรือกระทำชำเรา	1.96	0.95	มาก
2. เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านกลัวว่าจะถูกทำร้ายร่างกายเพื่อชิงทรัพย์	1.38	0.88	เล็กน้อย
3. เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านกลัวว่าทรัพย์สินของท่านจะถูกขโมย	1.31	0.88	เล็กน้อย
4. เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านกลัวว่าจะตกเป็นเหยื่อของมิชฌาชีพเมื่อต้องออกมานอกบ้านในยามวิกาล	1.23	0.87	เล็กน้อย
5. เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านกลัวว่าจะถูกทำร้ายจนถึงชีวิต	1.59	0.93	มาก
6. เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านกลัวว่าจะมีคนบุกเข้ามาในบ้านเมื่อท่านไม่อยู่	1.52	0.93	มาก
7. ท่านกลัวว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นกับท่านภายในเมืองเอก	1.46	0.86	เล็กน้อย
8. ท่านกลัวว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นกับครอบครัวของท่านภายในเมืองเอก	1.55	0.93	มาก
9. ท่านกลัวว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นกับคนที่พักอาศัยอยู่ภายในเมืองเอก	1.35	0.86	เล็กน้อย
10. ท่านคิดว่ากฎหมายที่มีอยู่ในทุกวันนี้ช่วยให้อาชญากรรมในเมืองเอกลดน้อยลง	0.83	0.73	เล็กน้อย
11. ท่านคิดว่าอาชญากรรมในเมืองเอกลดน้อยลงกว่า ในอดีต	0.84	0.70	เล็กน้อย
12. ท่านคิดว่าการกลัวว่าจะเกิดอาชญากรรมจะช่วยทำให้ชีวิตของท่านปลอดภัยขึ้นเมื่ออยู่ในเมืองเอก	1.91	0.80	มาก
13. ที่พักของท่านในเมืองเอกมีระบบรักษาความปลอดภัย	1.36	0.82	เล็กน้อย
14. ท่านรู้สึกว่าคุณชีวิตไม่ปลอดภัยเมื่ออยู่ในเมืองเอก	1.88	0.75	มาก
15. ท่านคิดว่าในอนาคต จะมีขโมยบุกเข้าไปขโมยของในที่พักของท่านในเมืองเอก	1.73	0.79	มาก
16. ท่านคิดว่าในอนาคต จะมีขโมยพยายามที่จะขโมยรถยนต์ / รถจักรยานยนต์ของท่านภายในเมืองเอก	1.55	0.86	มาก
17. ท่านคิดว่าในอนาคต จะมีโจรพยายามจะชิงทรัพย์ท่านภายในเมืองเอก	1.52	0.79	มาก

ความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก	\bar{X}	S.D.	ระดับ
18. ท่านคิดว่าในอนาคต ท่านจะถูกข่มขืน หรือกระทำชำเราภายในเมืองเอก	1.97	0.89	มาก
19. ท่านกลัวว่าในอนาคต เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านกลัวว่าจะตกเป็นเหยื่อของมิถาชีพเมื่อต้องออกมานอกบ้านในยามวิกาล	1.51	0.84	มาก
20. ท่านคิดว่าในอนาคต เมื่ออยู่ในเมืองเอก ท่านจะถูก ทำร้ายจนถึงชีวิต	1.80	0.87	มาก
ภาพรวม	1.51	0.51	มาก

4.1.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก

การวิเคราะห์ตอนที่ 4 เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามเพศ ด้วยการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 ค่า ด้วยสถิติที (Independent Samples t-test) จำแนกตามเพศ

โครงการที่พักอาศัย ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอก และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างรายคู่ (Multiple Comparison) ด้วยวิธีของ Tukey ดังมีลำดับการวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เพศ

ตารางที่ 4.15 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามเพศ

เพศ	\bar{X}	t	p-value
ชาย	1.64	4.087**	< .001
หญิง	1.42		

** p < .01

จากตารางที่ 4.15 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเพศชายมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าเพศหญิง

2. โครงการที่พักอาศัย

ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามโครงการที่พักอาศัย

โครงการที่พักอาศัย	\bar{X}	F	p-value
1.	1.55	1.382	.202
2.	1.57		
3.	1.63		
4.	1.50		
5.	1.04		
6.	1.46		
7.	1.38		
8.	1.66		
9.	1.49		

จากตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามโครงการที่พักอาศัย พบว่า ระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกไม่แตกต่างกัน นั่นก็คือโครงการที่พักอาศัยแตกต่างกันมีระดับความกลัวไม่แตกต่างกัน

3. ประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอก

ตารางที่ 4.17 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกที่เกิดขึ้นกับตัวผู้แบบสอบถามและคนใกล้ชิด

ประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ในเมืองเอก	\bar{X}	F	p-value
ไม่เคยเลย	1.55	6.009**	< .001
1-2 ครั้ง	1.15		
3-5 ครั้ง	1.32		
6-11 ครั้ง	1.05		
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.58		

** p < .01

จากตารางที่ 4.17 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอก พบว่า ประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกแตกต่างกันทำให้มีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกจำแนกตามประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกรายคู่

ประสพการณ์เกี่ยวกับ อาชญากรรมในเมืองเอก	\bar{X}	ไม่เคยเลย	1-2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	6-11 ครั้ง	ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป
ไม่เคยเลย	1.55	-	0.40**	0.23	0.50	-0.03
1-2 ครั้ง	1.15	-	-	0-0.17	0.10	-0.43
3-5 ครั้ง	1.32	-	-	-	0.27	-0.26
6-11 ครั้ง	1.05	-	-	-	-	-0.53
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.58	-	-	-	-	-

** p < .01

จากตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกรายคู่ พบว่า การที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอก 1-2 ครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนคู่อื่นๆ พบว่า ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกต่างกันมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกไม่แตกต่างกัน

4. การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรม ในเมืองเอก	\bar{X}	F	p-value
ไม่เคยเลย	1.72	13.888**	<.001
1-2 ครั้ง	1.54		
3-5 ครั้ง	1.56		
6-11 ครั้ง	1.25		
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.16		

** p < .01

จากตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก จำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก พบว่า การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกแตกต่างกันทำให้มีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกจำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกรายคู่

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมือง		ไม่เคยเลย	1-2 ครั้ง	3-5 ครั้ง	6-11 ครั้ง	ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป
เอก	\bar{X}	1.72	1.54	1.56	1.25	1.16
ไม่เคยเลย	1.72	-	0.18	0.16	0.47**	0.56**
1-2 ครั้ง	1.54	-	-	-0.02	0.29**	0.38**
3-5 ครั้ง	1.56	-	-	-	0.31**	0.40**
6-11 ครั้ง	1.25	-	-	-	-	0.09
ตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไป	1.16	-	-	-	-	-

** $p < .01$

จากตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกจำแนกตามการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกรายคู่ พบว่า การไม่เคยรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกเลยมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

รองลงมา คือ การไม่เคยรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกเลยมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก 6-11 ครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก 3-5 ครั้งมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก 1-2 ครั้งมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก 3-5 ครั้งมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก 6-11 ครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก 1-2 ครั้งมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอก 6-11 ครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

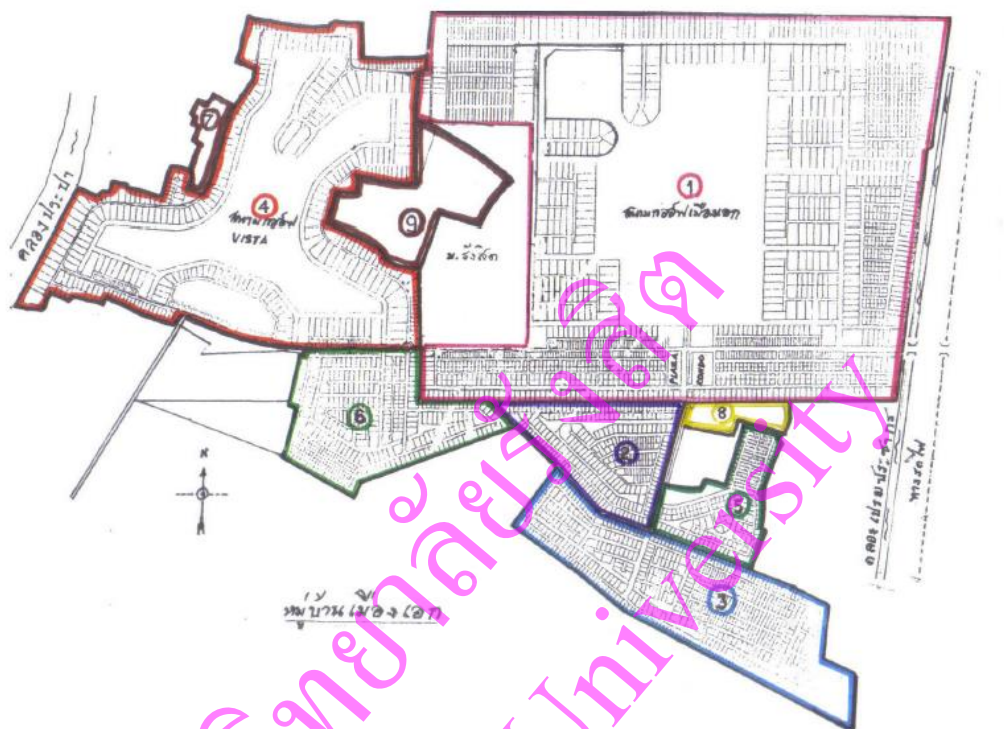
ส่วนคู่อื่นๆ พบว่า การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกต่างกันมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกไม่แตกต่างกัน

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสนทนากลุ่ม

4.2.1 ผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่ม

1. กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ชุมชนเมืองเอก ได้แก่ สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต สถานีตำรวจภูธรประตู่น้ำพุพวงกรณี สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต รวมทั้งสิ้น 3 ท่าน
2. กลุ่มผู้นำชุมชน อันได้แก่ ผู้นำชุมชนและรองผู้นำชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 1 ผู้นำชุมชนและรองผู้นำชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 4 รวมทั้งสิ้น 4 ท่าน (เนื่องจากเป็น / โครงการที่มีขนาดใหญ่ที่สุดและมีการจัดตั้งผู้นำชุมชนและรองผู้นำชุมชน)
3. กลุ่มเทศบาลตำบลหลักหก ได้แก่ นายกเทศมนตรีตำบลหลักหก และ หัวหน้างานป้องกันเทศบาลตำบลหลักหก รวมทั้งสิ้น 2 ท่าน
4. กลุ่มมหาวิทยาลัยรังสิต ประกอบด้วย คณาจารย์วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์, สำนักงานปกครองและรักษาความปลอดภัย สำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ สำนักงานพลังงานและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสิ้น 9 ท่าน

5. กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจาก โรงเรียนนายร้อยตำรวจ และ กรมคุมประพฤติ รวมทั้งสิ้น 7 ท่าน รวมจำนวนผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่มทั้งสิ้น 25 ท่าน

รูปที่ 4.1 แผนที่ชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 1-9

ที่มา: โครงการปรับปรุงชุมชนหมู่บ้านเมืองเอก, 2557

4.2.2 ปัญหาที่เกิดขึ้นและการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหมู่บ้านเมืองเอกโครงการที่ 1

ประธานชุมชนเมืองเอก โครงการที่ 1 กล่าวว่า พื้นที่ของโครงการที่ 1 มีเนื้อที่ประมาณ 2,000 ไร่ รวมถึงพื้นที่ของมหาวิทยาลัยรังสิต 160 กว่าไร่ โดยโครงการที่ 1 มีปัญหาอย่างแรกคือ ปัญหาทางด้านกฎหมายโดยผู้ประกอบการบ้านจัดสรร เอาพื้นที่ส่วนกลางของชุมชนไปติดจั่นองกับสถาบันการเงิน ส่วนปัญหาต่อมาคือ ผู้ประกอบการหมู่บ้านจัดสรรเอาโฉนดที่ดินทิ้งแปลงไปจั่นองกับธนาคาร แล้วผู้ประกอบการเอาพื้นที่ไปขายแบ่งแปลงให้ผู้ซื้อรายอื่น และต่อมาถูกยึดทำให้เกิดหนี้สินเกือบล้มละลาย หมู่บ้านเมืองเอกโครงการที่ 1 ตั้งมาเป็นระยะเวลาประมาณ 30 ปี โดยไม่มีการบำรุงดูแลรักษาชุมชนเลย ไม่มีหน่วยงานใดเข้ามาช่วยเหลือดูแล มาช่วยแก้ไขปัญหานี้เนื่องจากติดข้ออ้างที่ว่า หมู่บ้านเมืองเอกเป็นพื้นที่ของเอกชน ติดอยู่แค่ในเรื่องของกฎหมายที่บอกว่าถ้าไม่ใช่เจ้าของก็ไม่สามารถเข้ามาได้เนื่องจากเป็นเอกชน

ปัญหาต่อมาคือ ประชากรในชุมชนมองว่า “มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นปัญหาหลักของชุมชน” เนื่องจากมหาวิทยาลัยรังสิตทำให้มีผู้คนเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านเป็นจำนวนเพิ่มมากขึ้น เพราะบุคคลเหล่านั้นเชื่อว่า มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นศูนย์กลางของการศึกษา แต่ปัญหาที่แท้จริงมากกว่านั้นคือ การเกิดความเสื่อมโทรม การถูกปล่อยปะละเลย และไม่มี การดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมาย เช่น ปัญหาพื้นที่ส่วนกลางของชุมชน การขายของบนทางเท้าโดยผิดกฎหมาย นอกจากนี้มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นสาเหตุให้มีหอพักเกิดขึ้นมาใหม่เป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดประชากรแฝงขึ้นมากมายในพื้นที่ของตำบลหลักหก ซึ่งประชากรแฝงเหล่านี้ส่งผลทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมทางสังคมตามมารวมไปถึงส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมมากขึ้นในที่สุด การแก้ไขที่ทางชุมชนต้องการให้ทางมหาวิทยาลัยช่วย คือ การนำประชากรแฝง (ซึ่งส่วนใหญ่คือนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรังสิต) เหล่านี้เข้ามาอยู่ในทะเบียนบ้านของมหาวิทยาลัยรังสิตได้หรือไม่ เพื่อที่เทศบาลตำบลหลักหกจะได้รับเงินสนับสนุนจากภาครัฐมากยิ่งขึ้นเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาของสังคมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกต่อไป

ปัญหาต่อมาคือปัญหาทางด้านสาธารณสุขโลกในการรองรับประชากรที่เพิ่มมากขึ้นเกินกว่าที่ควรจะเป็นอย่างมหาศาล สาเหตุเนื่องจากการมีประชากรแฝงเข้ามาอยู่ในพื้นที่ชุมชนเมืองเอกเป็นจำนวนมากทำให้สาธารณสุขโลกที่มีอยู่ไม่สามารถรองรับจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้นเหล่านี้ได้ ดังนั้นทางมหาวิทยาลัยรังสิตควรที่จะมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ โดยเฉพาะในด้านการจัดตั้งนิติบุคคลของชุมชนเมืองเอกในภาพรวมของทุกโครงการ เนื่องจากว่าประชาชนในชุมชนเมืองเอกยังขาดศูนย์กลางในการติดต่อ ไม่มีองค์กรมารองรับ มาช่วยเหลือจึงอยากให้ทางมหาวิทยาลัยรังสิต เข้ามาช่วยเหลือโดยจัดตั้งองค์กรหรือศูนย์กลางเข้ามาทำงานร่วมกันกับชุมชน

ปัญหาต่อมาที่สำคัญอีกปัญหาหนึ่งคือปัญหาเรื่องการจราจรภายในหมู่บ้าน จากสภาพสถานการณ์สังเกตเห็นว่าช่วงเช้าเวลา 8.30-9.00 น. จะมีรถติดขัดเป็นจำนวนมากเนื่องจากนักศึกษาเดินทางมาเรียน ประชากรในหมู่บ้านเดินทางเพื่อออกไปทำงาน แต่สังเกตว่าถนนในชุมชนมีทางเชื่อมต่อกันหมด ใช้ได้ทุกเส้นทางแต่ในปัจจุบันจะพบว่ามีการนำสิ่งกีดขวางบางส่วนมากั้นเส้นทางหลายเส้นทางในชุมชนโดยมีจุดประสงค์เพื่อป้องกันการเกิดอาชญากรรม แต่อย่างไรก็ดีสิ่งกีดขวางเหล่านั้นกลับเพิ่มปัญหาการจราจรมากยิ่งขึ้น องค์กรที่ชุมชนเมืองเอกโครงการ 1 เป็นพื้นที่ที่มีจำนวนหอพักมากที่สุด ดังนั้นโครงการ 1 จึงมีปัญหาด้านความแออัดของบุคลากรมากที่สุด รวมไปถึงจนถึงมีปัญหาด้านความปลอดภัยมากที่สุดอีกด้วย ประเด็นสำคัญของปัญหาในด้านการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่ชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 1 นั้น คือปัญหาความสว่างจากไฟฟ้ายามค่ำคืน ซึ่งมีจำนวนน้อยมากทำให้มีฉาชีพก่อเหตุ

ได้ง่าย ซึ่งคนในชุมชน โดยเฉพาะนักศึกษาจะต้องประสบเหตุอาชญากรรมจำนวนบ่อยครั้งมาก จึงเห็นควรให้มีการขยายหรือเพิ่มเสาไฟฟ้าให้ทั่วทั้งเมืงเอกเพื่อเป็นการลดการเกิดอาชญากรรมดังกล่าว

4.2.3 ปัญหาที่เกิดขึ้นและการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหมู่บ้านเมืองเอกโครงการที่ 4

ประชาชนชุมชนเมืองเอกโครงการ 4 กล่าวว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกโครงการที่ 4 มีความคล้ายคลึงกันกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับในส่วนของโครงการที่ 1 แต่ทางโครงการ 4 จะมีข้อได้เปรียบในเรื่องของการได้รับโอนสาธารณูปโภคหรือทรัพย์สินส่วนกลางแล้ว เนื่องจากโครงการ 4 ได้มีการจัดตั้งเป็นนิติบุคคลแล้ว แต่ปัญหาที่เหมือนกับโครงการ 1 คือ ปัญหาทางด้านสาธารณูปโภค เนื่องจากมีประชากรแฝงเข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่ของโครงการ 4 นอกจากนั้นยังมีปัญหาเรื่องของการเชื่อมต่อของถนน ทำให้มีคนภายนอกเข้ามาใช้ถนนของโครงการเป็นจำนวนหนึ่งซึ่งยากต่อการควบคุม ซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในส่วนของการโจรกรรมรถยนต์ และการลักทรัพย์ในเคหะสถาน ซึ่งมีเหตุเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ในส่วนของปัญหาอาชญากรรมดังกล่าวนี้ทางนิติบุคคลโครงการ 4 ได้มีการร้องขอในการสนทนากลุ่มในเรื่องของการขอให้มีการติดตั้ง และให้เจ้าหน้าที่มาตรวจตราเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากบริเวณของโครงการ 4 นั้นมีสถานบันเทิงมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทุกโครงการ เมื่อสถานบันเทิงปิดทางโครงการ 4 เกรงว่าจะทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา เช่น การทะเลาะวิวาท การทำร้ายร่างกาย ไปจนถึงการฆาตกรรม ซึ่งทางโครงการ 4 ตั้งคำถามว่าทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะมีแนวทางแก้ไขอย่างไรหรือไม่ที่จะทำให้ปัญหาอาชญากรรมเหล่านี้ลดน้อยลง

สาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นอันเป็นสาเหตุหลักของโครงการ 4 คือการถูกรบกวนในหมู่บ้านหรือที่พักอาศัยแม้ว่าทางโครงการ 4 จะต้องการให้หมู่บ้านมีความเงียบสงบ ก็ไม่สามารถทำได้เนื่องจากถนนที่ตัดผ่านโครงการนั้นถูกใช้เป็นถนนเส้นหลักที่ใช้สัญจรภายในชุมชนและเชื่อมต่อไปยังโครงการอื่นๆ จึงก่อให้เกิดปัญหาความไม่สงบเนื่องจากถูกรบกวนจากภายนอกหมู่บ้าน แม้ว่าโครงการ 4 จะมีการจัดตั้งเป็นนิติบุคคลแล้วก็ตาม แต่ภายหลังการจัดตั้งขึ้นกลับไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัยในโครงการเท่าที่ควร ซึ่งการจัดตั้งนิติบุคคลดังกล่าวมีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย แต่อย่างไรก็ตามประชาชนส่วนใหญ่ในโครงการเห็นว่าการอยู่ร่วมกันถ้าไม่มีกฎหมายใช้ร่วมกันหรือไม่ก็มีกฎหมายเข้ามาดูแล จะทำให้เกิดปัญหามากกว่า ทางนิติบุคคลโครงการ 4 กล่าวว่าได้มีการพูดคุยและประชุมกับชุมชนรอบข้างอยู่ประจำ ถึงแม้ว่าโครงการได้มีการจดนิติบุคคลไว้แล้วก็ตาม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องแยกออกจากหมู่บ้านเมืองเอก ซึ่งทางโครงการ 4 ได้กล่าวเสริมอีกว่าทางโครงการทุกโครงการต้องเริ่มด้วยการดูแลด้วยตัวเองก่อน อย่างเพียงเฝ้ารอว่าจะมีหน่วยงานอื่นๆ เข้ามาช่วยเหลือดูแลในด้านต่างๆ เพียงอย่างเดียว

4.2.4 ปัญหาที่เกิดขึ้นและการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหมู่บ้านเมืองเอก โครงการที่ 9 (มหาวิทยาลัยรังสิต)

ผู้รับผิดชอบของโครงการ 9 กล่าวในแง่ของอาชญากรรมว่าสิ่งที่จะช่วยลดอาชญากรรมได้คือแสงสว่าง เนื่องจากช่วงเวลากลางคืนในส่วนของโครงการมีความมืดมากเพราะไฟตามไหล่ทางไม่สามารถใช้งานได้ แต่ทางโครงการได้ติดต่อกับทางการไฟฟ้าให้เข้ามาช่วยแก้ไขเรียบร้อยแล้ว จะเหลือในส่วนของถนนหลักเท่านั้นที่ยังไม่ได้แก้ไขให้เรียบร้อย จึงขอความร่วมมือกับทางมหาวิทยาลัยรังสิตให้ช่วยเหลือในส่วนนี้ ส่วนเรื่องสถานที่ ที่ส่งผลให้เอื้อต่อก่ออาชญากรรมโดยชุมชนไม่สามารถควบคุมได้ มีสาเหตุจากชุมชนเมืองเอกเป็นสถานที่ชุมชนแบบเปิด ซึ่งวิธีการจะบรรเทาการก่ออาชญากรรมนั้นทางผู้รับผิดชอบโครงการ 9 เสนอว่าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องกำจัดในส่วนของพื้นที่ส่วนที่เป็นอันตราย เช่น พุ่มไม้ ต้นไม้ที่รก บริเวณที่เปลี่ยว บ้านร้าง โดยจะต้องขอความร่วมมือจาก ทางเทศบาลเข้ามาช่วยในส่วนของ การตัดต้นไม้ คูแถมต้นไม้ ส่วนต่อมาก็จะช่วยในเรื่องของอาชญากรรม คือการรับแจ้งเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในปัจจุบัน นี้เมื่อเกิดเหตุอาชญากรรมหรือมีความส่อแหลมในการเกิดอาชญากรรมทางผู้รับผิดชอบโครงการกล่าวว่าไม่ทราบว่าจะแจ้งกับใคร และเสนอว่าผู้ที่พบเห็นอาชญากรรมหรือผู้ประสบเหตุอาชญากรรม ควรที่จะสามารถส่งข้อความหรือสามารถแจ้งเหตุได้หลายๆ ทาง โดยอาจจะไม่ใช่การโทรศัพท์เพียงอย่างเดียว แต่สามารถแจ้งเหตุทาง Social Network ได้ด้วย ซึ่งจะเกิดประโยชน์มากโดยอาจให้กู้ภัยเมืองเอกเป็นจุดศูนย์กลาง โดยกู้ภัยจะรู้ว่ามีเหตุอะไรบ้างที่เกิดขึ้นเราสามารถแจ้งกับกู้ภัยก่อนเบื้องต้น และกู้ภัยจะเล็งเห็นว่ากรณีเหตุที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับทางกฎหมาย จะทำการแจ้งกับทางเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อไป ปัจจุบันมีเหตุการณ์ต่างๆเกิดขึ้นมากมาย ทั้งในชุมชนและต่างชุมชนก็ไม่สามารถแก้ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ได้เพราะไม่มีสถานที่หรือพื้นที่ในการกระจายข่าวสารของภัยต่างๆ ให้คนในสังคมได้รับทราบ จึงคิดว่าสิ่งเหล่านี้ควรได้รับการพัฒนา

ตัวแทน มหาวิทยาลัยรังสิต พูดเกี่ยวกับโครงการ 9 ว่ามหาวิทยาลัยรังสิตได้ตระหนักถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ชุมชน โดยทางมหาวิทยาลัยรังสิตยินดีที่จะเข้ามาช่วยเหลือในหมู่บ้านเมืองเอก โดยหวังว่าจะมีการสร้างโครงการต่างๆ เช่น การสร้างสวนสุขภาพของชุมชนหรืออาจจะเป็นการช่วยเหลือบำรุงชุมชน โดยมีนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต เข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ นี้ จากหลายๆ ปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น การติดป้ายโฆษณาต่างๆ จะต้องให้ผู้ดูแลโดยห้ามไม่ให้ติดป้ายตามสถานที่ที่ไม่สมควรเช่น ตามเสาไฟฟ้า เคาะกลางถนน รวมถึงตู้โทรศัพท์สาธารณะ หรือมหาวิทยาลัยรังสิต อาจเป็นแกนนำในการเชื่อมโยงโดยตรงร่วมกันว่าขอใช้สิทธิในการเอาป้ายออกจากเสาไฟฟ้าหรือส่วนต่างๆ หรืออาจร่วมมือกับการไฟฟ้าในการทำข้อเสนอเหล่านี้ด้วย อาจมีข้อตกลงระหว่าง การไฟฟ้า

องค์กรโทรศัพท์ และชุมชน ในเรื่องเหล่านี้เพราะจะทำให้เกิดประโยชน์ ถ้าหากการติดป้ายโฆษณาผิดที่ข้อกำหนด ทางชุมชนก็สามารถที่จะดำเนินการได้เลย โดยกฎหมายปกครองให้อำนาจกับพนักงานฝ่ายปกครองในการดำเนินการ แต่จะเอากฎหมายเข้ามาเชื่อมโยงกับชุมชนได้อย่างไร นอกจากนี้การวางแผนงานของจังหวัดปทุมธานีควรเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องด้วย แต่ปัญหาอาจเป็นในเรื่องของวิธีการขอความร่วมมือจะต้องทำอย่างไร แนวทางแก้ไขก็จะต้องจัดตั้งชุมชนให้เป็นกลุ่มก้อนกันก่อนอย่างชัดเจน นอกจากนี้ในเรื่องของ Social Network ทางตัวแทนจากมหาวิทยาลัยรังสิตเสนอว่าควรมีการสร้างกลุ่มผ่านโปรแกรมไลน์ (Line) เพื่อใช้ในการกระจายข้อมูลและเพื่อเพิ่มช่องทางในการกระจายข่าวสาร เพื่อขอความช่วยเหลือโดยถ้าสังคมร่วมมือร่วมใจกันจริงๆ จะก่อให้เกิดชุมชนที่ดีและเข้มแข็งขึ้นมาได้

4.2.5 สรุปประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอก และข้อชี้แจงจากผู้มีส่วนรับผิดชอบ

1. ร้านค้าที่อยู่บริเวณฟุตบอลทอจะแก้ไขปัญหาอย่างไร
2. กรณีประชากรแฝงเห็นควรให้โอนทะเบียนบ้านนักศึกษาเข้ามาที่มหาวิทยาลัยรังสิต
3. ปัญหาทางการจราจรในชุมชนเมืองเอก
4. ปัญหาสิ่งแวดล้อมในการบำบัดน้ำเสีย
5. ป้ายโฆษณาที่ติดอยู่เกาะกลางถนน เสาไฟฟ้าหรือตู้โทรศัพท์
6. ปัญหาพื้นที่ขาดการดูแลหรือพื้นที่รกร้าง ส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรม
7. ปัญหาไฟฟ้าส่องสว่าง ส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรม
8. ปัญหาการควบคุมทางเข้าออกรวมไปถึงทางเข้าออกวัดนาวงส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรม
9. ปัญหาความถี่ในการออกตรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรม
10. ปัญหาสถานที่บนเชิงบริเวณรอบๆมหาวิทยาลัยรังสิต ส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรม

11. ปัญหาช่องทางติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรม

รวมปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมด 11 ข้อ มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรมทั้งหมด 6 ข้อ นายกเทศมนตรีหลักหก กล่าวชี้แจงถึงปัญหาจากข้อมูลที่ได้รับจากตัวแทนผู้นำชุมชนเมืองเอกว่า ในด้านความเสียหายต่างๆ เช่น เรื่องการเสื่อมโทรมของผิวดถนน ทางเทศบาลไม่สามารถนำเงินงบประมาณของทางเทศบาลมาทำให้ได้เนื่องจากเป็นพื้นที่ของเอกชน ส่วนในเรื่องของ ไฟฟ้าส่องสว่าง ทางนายกเทศมนตรีกล่าวชี้แจงว่าได้ทำการประสานงานไปทางการไฟฟ้า ให้ดำเนินการซ่อมแซมและทางการไฟฟ้าเรียบร้อยแล้ว ส่วนในเรื่องของความปลอดภัย นายกเทศมนตรีแจ้งว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.ปากคลองรังสิต ที่มาช่วยในการปฏิบัติงานมีจำนวนยังไม่มากเท่าที่ควร แต่มีพื้นที่ที่ต้องดูแลรับผิดชอบเป็นจำนวนมาก เช่น บ้านใหม่ บางพลู บางกระดี่ หลักหก เป็นต้น ซึ่งทำให้ไม่สามารถรักษาความปลอดภัยได้อย่างทั่วถึง จึงร้องขอให้คนในชุมชนช่วยกันเป็นหูเป็นตาในเรื่องของปัญหาอาชญากรรมด้วยอีกทางหนึ่ง ส่วนในด้านปัญหาในเรื่องของสิ่งแวดล้อม นายกเทศมนตรีแจ้งว่าได้จัดงบประมาณในการขอรถเพื่อขุดลอกคลองจำนวน 1 คัน รวมถึงรถดูดฝุ่น จำนวน 1 คัน เพื่อมาใช้ในการพัฒนาชุมชนเรียบร้อยแล้ว โดยจำสามารถดำเนินการได้ในเร็ววันนี้

ในด้านความเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.ปากคลองรังสิต กล่าวเห็นด้วยกับท่านนายกเทศมนตรีในประเด็นของเจ้าหน้าที่ที่มีจำนวนน้อยทำให้การพัฒนาในด้านต่างๆ โดยเฉพาะรูปแบบในการควบคุมอาชญากรรมอาจดำเนินการไม่ได้เต็มที่เพราะมีกำลังพลน้อย จึงทำให้การช่วยเหลือในการพัฒนาทั้งในด้านอื่นๆ และด้านอาชญากรรมไม่เพียงพอ

เจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.ปากคลองรังสิต ผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่มได้กล่าวชี้แจงต่อผู้นำชุมชนว่า “แต่ก่อนมีผู้ยามอยู่ 5 ผู้ยาม แต่ปัจจุบันมีกำลังพลลดลงเหลือเพียง 2 ผู้ยาม ผู้ยามละ 3 ท่านเมื่อเกิดเหตุก็ต้องจัดการแก้ไขให้ได้และได้มีความร่วมมือทำโครงการกับ มหาวิทยาลัยรังสิตในโครงการตาสับปะรดร่วมกันทั้ง เทศบาล และ อบต. โดยเจ้าหน้าที่ทุกท่านทำงานกันอย่างเต็มที่เต็มกำลังความสามารถ ในส่วนของเรื่องโครงการต่างๆ ที่ได้รับการขอความช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้ดำเนินการช่วยตระเวนตรวจดูให้แล้ว รวมถึงได้ทำหนังสือแจ้งเตือน ชาวบ้านในชุมชนให้รับทราบอีกทางหนึ่งด้วย ส่วนของการจราจร ในเรื่องของทางเข้าทางออก และการจัดการจราจร เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงมาช่วยเหลือแต่ก็มีชาวบ้านในชุมชนบางส่วนไม่พึงพอใจต่อการบริหารการจราจร แต่ครั้งในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ก็ได้ดำเนินการต่อไปจนสำเร็จภารกิจ ปัจจุบันสายตรวจมี 20 ท่าน ทั้งโรงพักมี 80 ท่าน ซึ่งต้องทำความเข้าใจในข้อจำกัดดังกล่าวด้วย”

4.2.6 ข้อเสนอแนะจากผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่ม

มหาวิทยาลัยรังสิต ควรเป็นแกนนำในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นดังที่กล่าวมาข้างต้น โดยทุกฝ่ายจะต้องเข้ามาให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อเพิ่มบุคลากรในการให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ รวมถึงเพื่อช่วยเหลือแบ่งเบาภาระของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยอาศัยกำลังจากอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อพ.ป.ร.) เข้ามาช่วยอีกทาง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีงบประมาณและบุคลากรที่เพียงพอต่อการจัดการกับปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกจึงอยากให้ชุมชนเข้ามาช่วยกัน โดยมหาวิทยาลัยรังสิตควรเป็นจุดศูนย์กลางของกลุ่มต่างๆ ที่จะเข้ามาให้ความร่วมมือ ส่วนในเรื่องของยาเสพติดที่มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นและยากที่จะควบคุมได้นั้น ทุกฝ่ายโดยเฉพาะสมาชิกในชุมชนควรเริ่มต้นจากการดูแลจากครอบครัวเป็นอันดับแรก

นอกจากนี้ผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่มมีความประสงค์ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นอย่างเป็นทางการเพื่อที่จะสามารถดำเนินการตามจุดประสงค์ที่ทุกฝ่ายต้องการได้โดยสะดวกจากทุกหน่วยงาน และเสนอให้มหาวิทยาลัยรังสิต จัดตั้งกลุ่มเคลื่อนที่เร็ว ในการรักษาความปลอดภัยขึ้น โดยให้มีศูนย์ประสานงานอยู่ที่สถานีตำรวจย่อย ปากคลองรังสิต ที่จัดตั้งอยู่ภายในมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นศูนย์กลางการประสานงานนอกจากนี้ ให้ผู้นำหมู่บ้านหรือผู้เกี่ยวข้องทำการศึกษาระเบียบและวิธีการของหมู่บ้านที่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานในการแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อนำไปสู่แนวทางการพัฒนาที่เป็นขั้นเป็นตอนและสามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

จากการสำรวจพฤติกรรมและความคิดเห็นส่วนบุคคลต่อระดับความกลัวอาชญากรรมในชุมชนเมืองเอกจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง พบว่าผู้พักอาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเอกส่วนใหญ่มีอายุ 15 ถึง 30 ปี มีภูมิลำเนาเดิมมาจากทุกภูมิภาค และนับถือศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่ และจากการสอบถามถึงระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งจากสถิติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้พักอาศัยส่วนใหญ่ในพื้นที่ของชุมชนเมืองเอกในปัจจุบันนั้นมิใช่ผู้ที่พักอาศัยอยู่เดิมในชุมชน แต่เป็นประชากรแฝงผู้เข้ามาทำการศึกษา ณ มหาวิทยาลัยรังสิตซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ของโครงการ ส่วนพื้นที่ที่มีผู้พักอาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเอกมากที่สุดได้แก่พื้นที่ในโครงการ 1 ซึ่งเป็นจุดที่มีหอพักนักศึกษาอยู่มากที่สุด ในด้านการประสบเหตุอาชญากรรมพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกับตัวเองและครอบครัวภายในเมืองเอก แต่มีกลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 8.8 เคยประสบเหตุอย่างน้อย 1-2 ครั้ง และมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 1 มีประสบการณ์อาชญากรรมมากถึง 12 ครั้งขึ้นไป ส่วนในด้าน การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้อื่น ภายในเมืองเอกใน 1 ปีที่ผ่านมา มีเพียงร้อยละ 23.30 เท่านั้นที่ไม่เคยรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

เมื่อพิจารณาประเด็น สภาพปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกพบว่า 5 อันดับแรก ได้แก่อันดับที่ 1 คือ ปัญหาลักทรัพย์ อันดับที่ 2 คือ ปัญหาทำร้ายร่างกาย อันดับที่ 3 คือ ปัญหาชิงทรัพย์ อันดับที่ 4 คือ ปัญหาชิงทรัพย์ และอันดับที่ 5 คือ ปัญหาปล้นทรัพย์

สาเหตุการเกิดปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกพบว่า 5 อันดับแรก ได้แก่อันดับที่ 1 คือ การมีสถานเริงรมย์ อันดับที่ 2 คือ การมั่วสุมของวัยรุ่น อันดับที่ 3 คือ การระบาดของยาเสพติด อันดับที่ 4 คือ มีการค้าสุรา/เบียร์ และอันดับที่ 5 คือ การมีบ่อนการพนัน/โต๊ะบอล

ในด้านผลการวิเคราะห์ระดับความกลัวอาชญากรรมภายในเมืองเอก พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความกลัวต่ออาชญากรรมดังต่อไปนี้อยู่ในระดับสูง

1. กลัวการถูกข่มขืนหรือกระทำชำเรา
2. กลัวการถูกทำร้ายจนถึงชีวิต
3. กลัวการบุกรุกเข้าภายในบ้านเมื่อไม่มีผู้อยู่อาศัย
4. กลัวอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับครอบครัวที่พักอาศัยในชุมชนเมืองเอก

ส่วนในด้าน ความแตกต่างในระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอก พบว่าเพศชายมีระดับความกลัวอาชญากรรมมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนการเปรียบเทียบระดับความกลัวอาชญากรรมจำแนกตาม โครงการที่พักอาศัยพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน แต่ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกที่แตกต่างกันส่งผลให้มีระดับความกลัวอาชญากรรมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสิ่งที่น่าสนใจจากผลการวิจัยในประเด็นดังกล่าวคือผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอกมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในเมืองเอก 1-2 ครั้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนในด้าน การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นพบว่า การรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกแตกต่างกัน ทำให้มีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และอีกหนึ่งผลการวิจัยที่น่าสนใจเช่นกันคือ ผู้ที่ไม่เคยรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกเลยมีระดับความกลัวอาชญากรรมในเมืองเอกมากกว่าการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในเมืองเอกตั้งแต่ 12 ครั้งขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่าแม้ผู้พักอาศัยไม่เคยทราบข่าวการเกิดขึ้นของอาชญากรรมในเมืองเอกเลยก็ตาม ผู้พักอาศัยในชุมชนก็ยังคงรู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยในการพักอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนี้

5.2 สรุปผลการสนทนากลุ่ม

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกนั้นเกิดจากปัจจัยต่างๆ หลายปัจจัย แต่การเข้ามาของมหาลัยรังสิตกลับถูกกล่าวอ้างว่าเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมด สืบเนื่องมาจากการก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิตนั้น นำมาซึ่งการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝง ทั้งจากนักศึกษาที่เข้ามาทำการศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีจำนวนกว่าสามหมื่นคน ที่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของหอพักโดยรอบมหาวิทยาลัย และการเพิ่มขึ้นของสถานบันเทิงหลายต่อหลายแห่ง ไปจนถึงการเข้ามาของประชากรแฝงที่มาแสวงหา

ผลประโยชน์ในด้านต่างๆ จากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น โดยทุกสิ่งที่กล่าวมานั้นล้วนตั้งอยู่ในพื้นที่ของโครงการเมืองเอก ชุมชนเมืองเอกทั้งสิ้น แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมจากการสนทนากลุ่มผู้แทนชุมชนเมืองเอกและผู้ที่เกี่ยวข้องนั้นมีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการขายของบนทางเท้าที่ถือเป็นการละเมิดกฎหมายและสร้างความเสื่อมโทรมทางกายภาพในพื้นที่ และส่งผลกระทบต่อปัญหาจราจรและปัญหาสิ่งแวดล้อมในลำดับต่อมา

2. ปัญหาการขาดความควบคุมการติดป้ายประชาสัมพันธ์ทั้งจากหอพัก ห้างร้าน ร้านค้า สถานประกอบการต่างๆ รวมถึงพื้นที่ทุกส่วนในชุมชนขาดการดูแลอย่างจริงจัง ก่อให้เกิดสภาพสังคมที่เสื่อมโทรมขึ้น และส่งผลกระทบต่อปัญหาอาชญากรรมในลำดับต่อมา

3. ปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้น รวมถึงความกลัวภัยอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้นจากผู้พักอาศัยในพื้นที่ อันเนื่องมาจากจำนวนไฟฟ้าส่องสว่างยามค่ำคืนที่มีจำนวนไม่เพียงพอ ปัญหาการควบคุมทางเข้าออกที่ไม่สามารถกระทำได้นี้เนื่องจากพื้นที่ของชุมชนมีลักษณะเป็นทางผ่านไม่สามารถควบคุมการเข้าออกของคนในพื้นที่ได้ รวมถึงมีข้อจำกัดของเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ ที่มีบุคลากรและงบประมาณที่จำกัด และสุดท้ายจำนวนสถานบันเทิงโดยรอบมหาวิทยาลัยที่มีจำนวนมากส่งผลให้เกิดเหตุอาชญากรรมรุนแรงขึ้นบ่อยครั้งและยากต่อการควบคุม

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอจากการสนทนากลุ่มพบว่าผู้เข้าร่วมสนทนาเห็นว่ามหาวิทยาลัยรังสิต ควรที่จะเป็นแกนนำในการพัฒนาชุมชนเมืองเอกโดยเริ่มต้นจากการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นอย่างเป็นทางการ และให้มีการสร้างกลุ่มการติดต่อที่สามารถสื่อสารกันได้ง่ายยิ่งขึ้น สะดวกต่อการติดต่อสื่อสารกันมากยิ่งขึ้น เช่น การสร้างกลุ่มติดต่อประสานงานผ่านโปรแกรมไลน์ (Line) เป็นต้น นอกจากนี้มหาวิทยาลัยรังสิตควรที่จะดำเนินการตามโครงการที่เคยจัดทำขึ้นไว้ในอดีตอย่างต่อเนื่อง เช่น โครงการตาสับปะรด ที่มีการร่วมมือกับผู้ขับจักรยานยนต์รับจ้าง รวมถึงผู้ขับจักรยานรับส่งสาธารณะภายในหมู่บ้านเมืองเอก ในการช่วยทำการสอดส่องพฤติกรรมอาชญากรรมที่เกิดขึ้นภายในชุมชน รวมถึงสอดส่องพฤติกรรมผู้ค้าและผู้เสพยาเสพติดภายในพื้นที่เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีข้อจำกัดในด้านกำลังคนและงบประมาณ นอกจากนี้มหาวิทยาลัยรังสิตควรที่จะปลูกฝังให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมีจิตอาสาและเห็นความสำคัญของการพัฒนาชุมชน โดยรอบมหาวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น เช่น ควรจัดกิจกรรมให้

นักศึกษาด้วยกันทะนุบำรุงสภาพแวดล้อมโดยรอบมหาวิทยาลัยให้น่าอยู่ รวมถึงควรจัดให้มีกลุ่มนักศึกษาที่เป็นอาสาสมัครป้องกันภัยอาชญากรรมโดยรอบมหาวิทยาลัย ซึ่งในด้านดังกล่าวนี้อาจให้มีการประสานงานกับสถานีตำรวจในพื้นที่ ให้มีการทำการฝึกให้กับนักศึกษาที่มีจิตอาสาดังกล่าว เพื่อพัฒนาเป็นกลุ่ม “อาสาสมัครป้องกันภัย มหาวิทยาลัยรังสิต” ร่วมออกตรวจพื้นที่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมถึงเป็นผู้สอดส่องความผิดปกติในพื้นที่ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อีกทางหนึ่ง

ในด้านปัญหาความกลัวอาชญากรรมของคนในพื้นที่นั้น จากการที่ผลการวิจัยปรากฏว่าบุคคลที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีความกลัวอาชญากรรมอยู่ในระดับ “มาก” และ “รู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยในการพักอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนี้” แม้ว่าจะไม่เคยประสบเหตุอาชญากรรมขึ้นกับตัวเองและครอบครัวก็ตาม ในประเด็นดังกล่าวนี้ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการประชาสัมพันธ์ ทำความเข้าใจ กับผู้พักอาศัยในชุมชน เพื่อให้ผู้พักอาศัยในชุมชนเกิดความอุ่นใจในการพักอาศัยในพื้นที่มากยิ่งขึ้น และควรที่จะมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้พักอาศัยในชุมชนมีความระมัดระวังในการดำรงชีวิต เช่น อาจมีป้ายแจ้งเตือนให้ใส่กุญแจประตูบ้าน รวมถึงตรวจสอบความเรียบร้อยทุกครั้งก่อนออกจากบ้าน หรืออาจมีป้ายแจ้งเตือนให้ระมัดระวังของมีค่า อย่างวางของมีค่าไว้ในรถยนต์ เป็นต้น นอกจากนี้ทางเทศบาลตำบลหลักหกควรที่จะจัดทำโครงการในการติดตั้งกล้องวงจรปิด โดยเฉพาะบริเวณทางผ่านเข้าออกของชุมชน รวมถึงติดป้ายแสดงให้เห็นว่าในพื้นที่ดังกล่าวมีกล้องวงจรปิดสอดส่องดูแลอยู่ สิ่งเหล่านี้จะสามารถลดความกลัวอาชญากรรม และสร้างความอุ่นใจให้กับผู้ที่พักอาศัยในชุมชนมากยิ่งขึ้นได้

สุดท้าย ข้อเสนอในการจัดทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการทำการศึกษาในลักษณะเชิงวิเคราะห์เปรียบเทียบสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งในด้านความไร้ระเบียบ สิ่งแวดล้อม รวมถึงปัญหาอาชญากรรม ในพื้นที่โดยรอบมหาวิทยาลัยอื่น ว่ามีความเหมือนหรือความแตกต่างกันในด้านใดหรือไม่อย่างไร เพื่อนำไปสู่แนวพัฒนาแก้ไขและประยุกต์ใช้ กับชุมชนโดยรอบมหาวิทยาลัยทุกแห่งและสามารถนำผลการวิจัยดังกล่าวมาปรับใช้เพื่อแก้ไขสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนเมืองเอกได้อีกทางหนึ่ง

บรรณานุกรม

- กฤษมกัญญ์ บุณณภักดิ์. “การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมระดับชุมชนโดยกระบวนการมวลชนสัมพันธ์: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานีตำรวจนครบาลวังทองหลาง.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขารัฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2550.
- โครงการปรับปรุงชุมชนเมืองเอก. “จำนวนนักเรียนนักศึกษา” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://www.softbizplus.com/thesis/850-muang-ake-village-community-improvement-project>, 25 เมษายน, 2555.
- จินตวิทย์ เกษมสุข. *การสื่อสารกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- ชัยวัสส์ เอกภพณรงค์. “การมีส่วนร่วมของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม กรณีศึกษาพื้นที่สถานีตำรวจบุคโคล.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.
- ดำรง ลิ่วฉนวนโสภณ. “การป้องกันอาชญากรรมในชุมชน : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี.” วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2554.
- เทศบาลตำบลหลักหก. “ประชากร” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://lakhok.page.tl/>, 23 มีนาคม, 2556.
- ธีรวิทย์ เอกะกุล. *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. อุบลราชธานี : สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี, 2543.
- บุญชม ศรีสะอาด. *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2554.
- ปรีชา สวาม่วง. “การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของผู้นำชุมชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตอำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน.” วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการเมืองการปกครอง คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- ประพันธ์พงษ์ ชินพงศ์และคณะ. *โครงการแก้ไขปัญหาคาความยากจนและการสำรวจสภาพปัญหาความมั่นคงในมิตินามเห็นของประชาชน*. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชินูปถัมภ์, 2551.
- พิสันต์ ประทานชวโน. *การพัฒนาชุมชน*. เอกสารประกอบการบรรยายวิชาการพัฒนาชุมชน. วิทยาลัยการทัพบก. กรุงเทพมหานคร, 2553.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วิษณุ สุระวดี. “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชน:กรณีศึกษาโครงการพื้นที่ปลอดภัยตลาดคอมมูนิตี้ของท้องที่สถานีตำรวจนครบาลพลโยธิน.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพัฒนาสังคม คณะสังคมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2550.
- อนุชัย จินดารัตน์. “การให้ความร่วมมือของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจในเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, 2552.
- อุทิศ แสงสว่าง. “ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในเขตพื้นที่รับผิดชอบสถานีตำรวจภูธรเมืองอุบลราชธานี.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2550.
- อัมณพ ชูบำรุง และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล. *อาชญากรรมและอาชญาวิทยา*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.
- Burgess, E.W. *The growth of the city: An introduction to a research project*. Chicago : The University of Chicago Press, 1925.
- Clinard, Marshall B. and Richard Quiney. *Criminal Behavior System*. New York : Holt, 1973.
- Cohen, J.M. and Unhoff, N.T. *Rural Development Participation* . New York : Concept and measure for project design implementation and evaluation, 1997.
- Conklin. John E. *Criminology*. New York: Pearson, 2004.
- Coughlin, George G. *Your Introduction to Law*. Barnes & Nobel, Inc., 1967.
- Fox, V. *Introduction to Criminology*. Englewood, Cliffs, N.J. : Prentice - Hall, Inc., 1985.
- Goodenough, W.H. *Cooperation in Change*. New York: Ressel Seage Foundation, 1963.
- Jame D. Orcutt. *Analyzing Deviance*. Illinois : The Dorsey Press, 1983
- Park, R. E. *Human Communities*. Glencoe, Ill: The Free Press, 1925.
- Quinney, Richard. *The Social Reality of Crime*. Boston : Little Brown, 1970.
- Shaw, C. R. & Macky, H. D. *Juvenile Delinquency and Urban Areas*. Chicago : University of Chicago Press, 1942.

บรรณานุกรม (ต่อ)

Siegel, Larry J. *Criminology*. Singapore : Thomson, Wodsworth, 2007.

Sutherland, E.H. and D.R. Cressey. *Principles of Criminology*. New York : J.B. Lippincot Company, 1966.

Walter C.R. *The Crime Problem*. New York: Appleton Eetury Crefts, 1967.

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ประวัติผู้วิจัย

คำนำหน้า	นาง
ตำแหน่งทางวิชาการ	
ชื่อผู้วิจัย	อารณีย์
นามสกุลผู้วิจัย	วิวัฒนาภรณ์
ชื่อภาษาอังกฤษ	Araanee
นามสกุลภาษาอังกฤษ	Vivatthanaporn
วัน/เดือน/ปี/เกิด	9 มกราคม 2518
ที่อยู่ (บ้าน)	109/254 หมู่บ้านรัตนมัย 2 ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย
จังหวัด (บ้าน)	นนทบุรี
รหัสไปรษณีย์ (บ้าน)	11130
โทรศัพท์ (บ้าน)	0 2449 99386
แฟกซ์ (บ้าน)	-
ที่อยู่ (ที่ทำงาน)	วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
จังหวัด (ที่ทำงาน)	ปทุมธานี
รหัสไปรษณีย์ (ที่ทำงาน)	12000
แฟกซ์ (ที่ทำงาน)	0 2791 5621
E – mail Address.	Araanee.v@gmail.com , aranee.v@rsu.ac.th
ปริญญาตรี	บริหารธุรกิจบัณฑิต
สาขา	การบริหารงานบุคคล
ปีที่จบ	2540
สถาบัน	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ประเทศ	ไทย
ปริญญาโท	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขา	การตลาด
ปีที่ยื่น	2546
สถาบัน	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประเทศ	ไทย

ผลงานวิจัยที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการในต่างประเทศ (ระบุหัวข้อประชุม/สัมมนาและสถานที่ด้วย)

ปี 2556 นำเสนอบทความ เรื่อง “Crimes committed by Children and Youth in Thailand : An examination on the reasons and reactions “ การประชุมวิชาการ Second International Conference of the South Asian Society of Criminology and Victimology (SASCV) ณ ประเทศอินเดีย

ประวัติผู้ช่วยวิจัย

คำนำหน้า	ร้อยตำรวจเอก
ตำแหน่งทางวิชาการ	-
ชื่อผู้วิจัย	จอมเดช
นามสกุลผู้วิจัย	ตรีเมฆ
ชื่อภาษาอังกฤษ	Jomdet
นามสกุลภาษาอังกฤษ	Trimek
วัน/เดือน/ปี/เกิด	17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2528
ที่อยู่ (บ้าน)	14 ซ.เฉลิมพระเกียรติ ร.9/27 แยก 2 แขวงหนองบอน เขตประเวศ
จังหวัด (บ้าน)	กรุงเทพฯ
รหัสไปรษณีย์ (บ้าน)	10250
โทรศัพท์ (บ้าน)	02-747-1738
แฟกซ์ (บ้าน)	-
ที่อยู่ (ที่ทำงาน)	มหาวิทยาลัยรังสิต พหลโยธิน 87 ตำบลหลักหก อำเภอเมือง
จังหวัด (ที่ทำงาน)	ปทุมธานี
รหัสไปรษณีย์ (ที่ทำงาน)	12000
แฟกซ์ (ที่ทำงาน)	02-791-5621
E – mail Address.	jomdet@rsu.ac.th
ปริญญาตรี	รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต
สาขา	ตำรวจ
ปีที่จบ	2550

สถาบัน โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
 ประเทศ ไทย
 ปริญญาโท Master of Arts
 สาขา Criminology (Crime, Conflict, and Control)
 ปีที่จบ 2553

สถาบัน Middlesex University
 ประเทศ อังกฤษ
 ปริญญาเอก ปรัชญาคุณธิบัณฑิต
 สาขา อาชญวิทยา การบริหารงานยุติธรรม และสังคม
 ปีที่จบ ระหว่างศึกษา
 สถาบัน มหาวิทยาลัยมหิดล
 ประเทศ ไทย

ผลงานวิจัยที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการในต่างประเทศ (ระบุหัวข้อประชุม/สัมมนาและสถานที่ด้วย)

Trimek, J. (2012) “Impact of CCTV in Crime Prevention and National Security: A Feasibility Study to Implement Full CCTV System in Bangkok, Thailand”, The 2012 AAPS Annual Conference Proceedings, China.

Trimek, J. “Impact of CCTV in Crime Prevention and National Security: A Feasibility Study to Implement Full CCTV System in Bangkok, Thailand”, The 2012 AAPS Annual Conference Proceedings, China, 2012.

Trimek, J. “Criminal situations in Bangkok and the social control theories”, Second International Conference of the South Asian Society of Criminology and Victimology (SASCV), India, 2013.

Trimek, J. “Crime, Conflict and Control in Bangkok”, the Fourth Asian Conference on Ethics, Religion and Philosophy, Japan, 2014.

บทความทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสาร (ระบุนวารสารที่ตีพิมพ์)

จอมเดช ตรีเมฆ. “การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและอาชญากรรมกับการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการรักษาความปลอดภัย: การเข้ามามีบทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการรักษาความปลอดภัยและการควบคุมอาชญากรรม.” *วารสารกระบวนการยุติธรรม*. 2556 (ปีที่ 6 เล่มที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม): 83-100.

จอมเดช ตรีเมฆ. “การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและอาชญากรรมกับการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการรักษาความปลอดภัย: การเข้ามามีบทบาทของกล้องโทรทัศน์วงจรปิดในการรักษาความปลอดภัยและการควบคุมอาชญากรรม.” *วารสารกระบวนการยุติธรรม*. (ปีที่ 6 เล่มที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม): 83-100, 2556.

จอมเดช ตรีเมฆ. “การก่อการร้าย: ความเชื่ออยู่เหนือความโลภ”, หลากทัศนะการปฏิบัติการทางข่าวสาร. *โรงเรียนเสนาธิการทหารบก, กรุงเทพฯ, 2556.*

Trimek, J. “Urban Crime in Western and Eastern Societies (Chicago, London and Bangkok)”, *Rangsit Journal of Social Sciences and Humanities*. (Volume 1 Number 1 January-June): 69-80, 2014.

สาขาวิชาที่นักวิจัยเชี่ยวชาญ อาชญวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม

ประวัติผู้วิจัย

คำนำหน้า	นาย
ตำแหน่งทางวิชาการ	อาจารย์
ชื่อผู้วิจัย	กิตติศักดิ์
นามสกุลผู้วิจัย	เจิมสิทธิประเสริฐ
ชื่อภาษาอังกฤษ	Kittisak
นามสกุลภาษาอังกฤษ	Jemsittiparsert
วัน/เดือน/ปี/เกิด	26/04/2528
ที่อยู่ (บ้าน)	เลขที่ 94/8 หมู่ 4 ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางพึ่ง อำเภอพระประแดง
จังหวัด (บ้าน)	สมุทรปราการ
รหัสไปรษณีย์ (บ้าน)	10130
โทรศัพท์ (บ้าน)	02-464-3370
แฟกซ์ (บ้าน)	-
ที่อยู่ (ที่ทำงาน)	ภาควิชารัฐศาสตร์ วิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เลขที่ 52/347 หมู่บ้าน เมืองเอก ถนนพหลโยธิน ตำบลหลักหก อำเภอเมือง
จังหวัด (ที่ทำงาน)	ปทุมธานี
รหัสไปรษณีย์ (ที่ทำงาน)	12000
แฟกซ์ (ที่ทำงาน)	-
E - mail Address.	kittisak.j@rsu.ac.th

ปริญญาตรี	ศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขา	รัฐศาสตร์ (การปกครอง)
ปีที่จบ	2549
สถาบัน	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ประเทศ	ไทย
ปริญญาตรี	รัฐศาสตรบัณฑิต
สาขา	ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและการเมืองการปกครองเปรียบเทียบ
ปีที่จบ	2553
สถาบัน	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ประเทศ	ไทย
ปริญญาโท	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขา	รัฐศาสตร์ (การปกครอง)
ปีที่จบ	2551
สถาบัน	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ประเทศ	ไทย
ปริญญาเอก	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขา	สังคมศาสตร์ (รัฐศาสตร์)
ปีที่จบ	กำลังศึกษา
สถาบัน	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ประเทศ	ไทย

ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารภายในประเทศ (ระบุนวารสารที่ตีพิมพ์ด้วย)

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และคณะ. 2554. “การมีส่วนร่วมของบุคลากรพัฒนาสถานบำบัดพิเศษ จังหวัดปทุมธานี ในโครงการพัฒนาสถาน องค์กรแห่งความพอเพียง.” วารสารยุคิธรรมคุณานาน 6 (1): 99-114.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ สุภารัตน์ รอดบุญส่ง. 2554. “(ความไร้)อำนาจของรัฐในยุคโลกาภิวัตน์: ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วยการกำหนดราคาข้าวเปลือกภายในประเทศของไทย.” วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 8 (1): 29-46.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ. 2554. “นัยทางการเมืองใน “เสภาเรื่องขุนช้าง-ขุนแผน”.” วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร 31 (2): 119-134.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2554. “คุณภาพของสื่อไทย: ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วย “วาทกรรมไป๋นายก”.” วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 37 (2): 212-225.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2554. “ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วยอำนาจ ความรู้ และความจริง ของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรม และการส่งออก.” วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 8 (2): 1-12.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2554. “การวิเคราะห์วาทกรรมเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและการลงทุนภาคเอกชนภายในประเทศ.” วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 8 (2): 13-23.

- ชยงการ ภมรมาศ, กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ ธนพร ศรียากุล. 2555. “การวิเคราะห์วาทกรรมเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและการส่งออก.” วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 9 (1): 19-30.

- ชยงการ ภมรมาศ, กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ ธนพร ศรียากุล. 2555. “การวิเคราะห์วาทกรรมเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและการส่งออกสินค้าเกษตร.” วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 9 (1): 31-43.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2555. “นโยบาย “ประชานิยม” กับการสร้าง/ลด “ความเหลื่อมล้ำ” และ “ความไม่เป็นธรรม” ทางเศรษฐกิจ: ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วยการแบ่งสรรผลประโยชน์ในธุรกิจค้าข้าวของไทย.” วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 38 (1): 88-103.

- ชยงการ ภมรมาศ, กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ ธนพร ศรียากุล. 2555. “อัตราแลกเปลี่ยนกับความสามารถในการแข่งขันด้านการส่งออกของประเทศ: การวิเคราะห์ว่าทฤษฎีการแข่งขันเชิงประจักษ์.” รัฐศาสตร์ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 1 (1): 70-89.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ อักษร สวัสดิ์. 2555. “การจัดการศึกษาในระบบแก่บุคคลที่ไม่มีหลักฐานทะเบียนราษฎรหรือไม่มีสัญชาติไทยในประเทศไทยกับการขับเคลื่อนของกระแสชาตินิยมและข้ามชาตินิยม: ศึกษากรณีโรงเรียนวัดศิริมงคล จังหวัดสมุทรสาคร.” วิทยาสารเกษตรศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์ 33 (2): 203-213.

- ชยงการ ภมรมาศ, กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ ธนพร ศรียากุล. 2555. “การวิเคราะห์ว่าทฤษฎีการแข่งขันเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม.” วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 9 (2): 82-94.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2556. “อัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ: การวิเคราะห์ว่าทฤษฎีการแข่งขันเชิงประจักษ์.” รัฐศาสตร์ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2 (1): xx-xx. (อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์)

ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศ (ระบุวารสารที่ตีพิมพ์ด้วย)

- Jernsittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2012. “An Empirical Proposal on Power, Knowledge and Truth of Correlations among the Minimum Wages, Foreign Direct Investment in the Industrial Sector and Export.” Social and Management Research Journal 9 (1): 21-33.

- Jernsittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2012. “An Empirical Discourse Analysis on Correlations between the Minimum Wages and Domestic Private Investment.” Journal of US-China Public Administration 9 (7): 768-774.

- Jernsittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2012. “The “Populism” Policy and Building/Diminishing Economic “Inequality” and “Unfairness”: Empirical Suggestion on Pork-Barrel in Thailand’s Rice Trading Business.” Public Policy and Administration Research 2 (7): 21-31.

- Jermstittiparsert, K.. 2013. "Political Implication in "Sepha Khun Chang - Khun Phaen"."
Research on Humanities and Social Sciences 3 (10): 86-95.

- Pamornmast, C., K. Jermstittiparsert and T. Sriyakul. 2013. "An Empirical Discourse Analysis on Correlations between the Exchange Rate and Exports of Industrial Products." Journal of Statistical Science and Application 1 (1): 43-50.

- Pamornmast, C., K. Jermstittiparsert and T. Sriyakul. 2013. "An Empirical Discourse Analysis on Correlations between the Exchange Rate and Exports of Agricultural Products." PSAKU International Journal of Interdisciplinary Research 2: xx-xx. (Forthcoming)

- Pamornmast, C., K. Jermstittiparsert and T. Sriyakul. 2013. "An Empirical Discourse Analysis on Correlations between the Exchange Rate and Exports." Social and Management Research Journal 10 (2): xx-xx. (Forthcoming)

- Pamornmast, C., K. Jermstittiparsert and T. Sriyakul. 2013. "Exchange Rate and Nation's Export Competitiveness: An Empirical Discourse Analysis." Asian Social Science 9 (12): 147-156.

- Jermstittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2013. "Power(lessness) of the State in the Globalization Era: Empirical Proposals on Determination of Domestic Paddy Price in Thailand." Asian Social Science 9 (17): 209-217.

- Jermstittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2013. "Quality of Thai Media: Empirical Proposals on "Prime Minister's Eggs" Discourse" Asian Social Science 9 (17): 218-225.

ผลงานวิจัยที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการภายในประเทศ (ระบุหัวข้อประชุม/สัมมนาและสถานที่ด้วย)

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และคณะ. 2550. การมีส่วนร่วมของบุคลากรพัฒนาสถานบำบัดพิเศษ จังหวัดปทุมธานี ในโครงการพัฒนาสถาน องค์การแห่งความพอเพียง. เสนอในการสัมมนาเพื่อ

รายงานผลการวิจัย เรื่อง “ชีวิตพอเพียงในบริบทเศรษฐกิจพอเพียง” โดย ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วันที่ 16 พฤศจิกายน 2550 ณ ห้องประชุมธีระ สุตะบุตร อาคารสารนิเทศ 50 ปี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ และ โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. 2552. นัยทางการเมืองใน “เสภาเรื่องขุนช้าง-ขุนแผน”. เสนอในการประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 12 โดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ร่วมกับ ที่ประชุมคณะผู้บริหารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ วันที่ 12-13 กุมภาพันธ์ 2552 ณ อาคารเพ็ชรวิจิตร คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ. 2552. นัยทางการเมืองใน “เสภาเรื่องขุนช้าง-ขุนแผน”. เสนอในการประชุมทางวิชาการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 47 โดย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วันที่ 17-20 มีนาคม 2552 ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ สุดารัตน์ รอดบุญส่ง. 2553. (ความไว้) อำนาจของรัฐในยุคโลกาภิวัตน์: ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วยการกำหนดราคาข้าวเปลือกภายในประเทศของไทย. เสนอในการประชุมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 11 ประจำปี 2553 เรื่อง ““การเมือง” ของ “รัฐ” และ “ท้องถิ่น” ไทย ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์” โดย วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วันที่ 25-26 พฤศจิกายน 2553 ณ วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ สุดารัตน์ รอดบุญส่ง. 2553. ปฏิรูปสื่อ... มิใช่แค่ “เสรีภาพ” แต่ “คุณภาพ”: ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วย “วาทกรรมไม่นายก”. เสนอในการประชุมวิชาการประจำปีสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ประจำปี 2553 เรื่อง “ปฏิรูปสังคมไทย: ความคาดหวังกับความเป็นจริง” โดย คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล วันที่ 17 ธันวาคม 2553 ณ โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2554. คุณภาพของสื่อไทย: ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วย “วาทกรรมไม่นายก”. เสนอในการประชุมวิชาการและนำเสนอ

ผลงานวิจัยระดับชาติ แม่โจ้-แพร์ วิจัย ครั้งที่ 2 โดย มหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร์ เฉลิมพระเกียรติ วันที่ 1-2 กันยายน 2554 ณ มหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร์ เฉลิมพระเกียรติ.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ และ อักษร สวัสดิ์. 2554. การจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนแก่บุคคลที่ไม่มีหลักฐานทะเบียนราษฎรหรือไม่มีสัญชาติไทยในประเทศไทย กับการขับเคลื่อนของกระแสชาตินิยมและข้ามชาตินิยม: ศึกษากรณีโรงเรียนวัดศิริมงคล ตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองจังหวัดสมุทรสาคร. เสนอในการประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 22 โดย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วันที่ 6-7 ตุลาคม 2554 ณ อาคารวชิราวุธธรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2554. ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วยอำนาจ ความรู้ และความจริง ของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรม และการส่งออก. เสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 7 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ร่วมกับ ศูนย์วิจัยลักษณะสังคมลุ่มน้ำโขง มหาวิทยาลัยขอนแก่น และ ฝ่ายวิจัยเพื่อท้องถิ่น สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย วันที่ 17-18 พฤศจิกายน 2554 ณ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2554. การวิเคราะห์วาทกรรมเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและการลงทุนภาคเอกชนภายในประเทศ. เสนอในการประชุมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 12 ประจำปี 2554 เรื่อง “โลกเล็กลงแต่ความแตกต่างมากขึ้น: รัฐศาสตร์ให้คำตอบอะไร” โดย คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ วันที่ 8-9 ธันวาคม พ.ศ.2554 ณ โรงแรมเซ็นทารา ดวงตะวัน จังหวัดเชียงใหม่.

- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ. 2555. ข้างหลัง “ข้างหลังภาพ”: ก้าว (ไม่พ้น) ของ ศรีบูรพา กับชีวิตและความตายของ ม.ร.ว.กิริติ. เสนอในการประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัย/สร้างสรรค์ระดับชาติและนานาชาติ “ศิลปากรวิจัยและสร้างสรรค์ ครั้งที่ 5: บูรณาการศาสตร์และศิลป์” โดย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร ร่วมกับ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร และเครือข่ายวิจัยอุดมศึกษาภาคกลางตอนล่าง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา วันที่ 25-27 มกราคม

2555 ณ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเฉลิมพระเกียรติ 6 รอบ พระชนมพรรษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.

- Jermstittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2012. An Empirical Discourse Analysis on Correlations between the Minimum Wages and Domestic Private Investment. Presented at International Conference on Business and Industrial Research 2012, May 17-18, 2012, Thai-Nichi Institute of Technology, Bangkok, Thailand.

- ชยงการ ภมรมาศ, กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ ธนพร ศรียากุล. 2555. การวิเคราะห์ว่าทฤษฎีเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและการส่งออก. เสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยทักษิณ ครั้งที่ 22 ประจำปี 2555 เรื่อง “วิถีไทย วิถีอาเซียน วิถีแห่งความร่วมมือ” โดย มหาวิทยาลัยทักษิณ วันที่ 23-26 พฤษภาคม พ.ศ.2555 ณ ศูนย์ประชุมนานาชาติฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา.

- Jermstittiparsert, K., C. Pamornmast, T. Sriyakul. 2012. Minimum Wage and Nation's Economic Competitiveness: An Empirical Discourse Analysis. Presented at International Symposium on Business and Industrial Statistics 2012, June 17-21, 2012, Shangri La Hotel, Bangkok, Thailand.

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, ธนพร ศรียากุล และ ชยงการ ภมรมาศ. 2555. นโยบาย “ประชานิยม” กับการสร้าง/ลด “ความเหลื่อมล้ำ” และ “ความไม่เป็นธรรม” ทางเศรษฐกิจ: ข้อเสนอเชิงประจักษ์ว่าด้วยการแบ่งสรรผลประโยชน์ในธุรกิจค้าข้าวของไทย. เสนอในการประชุมทางวิชาการสังคมวิทยา ระดับชาติ ครั้งที่ 4 เรื่อง “แผ่นดินเดียวกัน แต่เหมือนอยู่คนละโลก?: วาระการวิจัยเพื่ออนาคต” โดย คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา วันที่ 18-19 มิถุนายน 2555 ณ โรงแรมมิราเคิลแกรนด์ กรุงเทพมหานคร.

- ชยงการ ภมรมาศ, กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ ธนพร ศรียากุล. 2555. การวิเคราะห์ว่าทฤษฎีเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม. เสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ครั้งที่ 3 เรื่อง “สหวิทยาการงานวิจัยเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน: ภูมิปัญญาไทยก้าวไกลสู่อาเซียน” โดย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร วันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ.2555 ณ อาคารฝึกประสบการณ์วิชาชีพเชิงบูรณาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

- Pamornmast, C., K. Jernsittiparsert and T. Sriyakul. 2012. Exchange Rate and Nation's Export Competitiveness: An Empirical Discourse Analysis. Presented at the 1st Business Management International Conference, August 16-17, 2012, Amari Orchid Pattaya, Chonburi, Thailand.

- ชยงการ ภมรมาศ, กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ และ ธนพร ศรียากุล. 2555. การวิเคราะห์วาทกรรมเชิงประจักษ์ ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและการส่งออกสินค้าเกษตร. เสนอในงานประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย ครั้งที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2555 เรื่อง “งานวิจัยก้าวหน้า วิชาการเข้มแข็ง” โดย มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย วันที่ 30-31 สิงหาคม พ.ศ.2555 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย.

- Pamornmast, C., K. Jernsittiparsert and T. Sriyakul. 2012. Exchange Rate and Nation's Export Competitiveness: An Empirical Discourse Analysis. Presented at the 2012 Thailand International Conference on Public Administration and Public Affairs: Challenges and Prospects in ASEAN and Beyond, August 30-31, 2012, BITEC, Bangna, Bangkok, Thailand.

ผลงานวิจัยที่ได้นำเสนอในการประชุมทางวิชาการในต่างประเทศ (ระบุหัวข้อประชุม/สัมมนาและสถานที่ด้วย)

- Jernsittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2012. The “Populism” Policy and Building/Diminishing Economic “Inequality” and “Unfairness”: Empirical Suggestion on Pork-Barrel in Thailand’s Rice Trading Business. Presented at 2012 International Conference on Government, Law and Culture, January 5-7, 2012, Hong Kong.

- Jernsittiparsert, K., T. Sriyakul and C. Pamornmast. 2012. An Empirical Proposal on Power, Knowledge and Truth of Correlations among the Minimum Wages, Foreign Direct Investment in the Industrial Sector and Export. Presented at International Conference on Arts, Social Sciences and Technology 2012, March 3-5, 2015, Parkroyal Hotel, Batu Ferringhi, Penang, Malaysia.

บทความทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสาร (ระบุวารสารที่ตีพิมพ์)

- กิตติศักดิ์ เจมิสิทธิประเสริฐ. 2550. “การปฏิวัติสยาม: รากเหง้า / รากเนา ประชาธิปไตยไทย.” วารสารร่วมพฤษภ 26 (1): 165-189.

- กิตติศักดิ์ เจมิสิทธิประเสริฐ. 2551. “ข้างเท้าหน้า-ข้างเท้าหลัง: ข้อเสนอจากหลักฐานเชิงประจักษ์.” วารสารสุทธิปริทัศน์ 22 (67): 107-126.

- กิตติศักดิ์ เจมิสิทธิประเสริฐ. 2551. “การใช้กฎหมายลักษณะพิสูท ดำน้ำ ลุยเพลิง ที่ปรากฏในเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน.” วารสารกระบวนการยุติธรรม 1 (1): 87-98.

- กิตติศักดิ์ เจมิสิทธิประเสริฐ. 2551. “ประชาสังคมกับการ (ตาม) แก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม: ข้อเสนอแนะบางประการ.” วารสารร่วมพฤษภ 26 (3): 145-166.

- กิตติศักดิ์ เจมิสิทธิประเสริฐ. 2551. “พรรคการเมืองไทย ผลิตผลวัฒนธรรมทางการเมืองแบบไทย.” วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 34 (2): 69-80.

- ธนพร ศรียากุล และ กิตติศักดิ์ เจมิสิทธิประเสริฐ. 2556. “การพัฒนาศักยภาพของประชาชนและอำนาจของชาติ ด้วยการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬา.” วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร 10 (2): xx-xx. (อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์)

สาขาวิชาที่นักวิจัยเชี่ยวชาญ การเมืองในพื้นที่ทางวัฒนธรรม, การเมืองสิ่งแวดล้อม, การเมืองและการปกครองเปรียบเทียบ, การวิเคราะห์วาทกรรมเชิงประจักษ์, การวิจัยสังคม, ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ, นโยบายสาธารณะ, ประชาธิปไตย, ประวัติศาสตร์ความคิดทางการเมือง, เศรษฐศาสตร์การเมือง